

KOMMUNISTISK POLITIK

Natobombardementer i Tripoli, Libyen 19. juni 2011

JAMEN, VI BOMBER DA CIVILE!

Nr. 13

15. årg.

2011

24. juni

-

8. juli

Støttepris 20 kr.

TEMA: Statsbankerot i Euroland?

- Folkeafstemninger i 'rødt' og blå s. 2 • Gaza og solidariteten s. 3 •
- EU's ny økonomiske regering s. 4 • Dyre dagligvarer s. 6 •
- Forsvar i Byretten s. 7 • Greenpeace på anklagebænken s. 9 •
- Danmark må sige fra s. 10 • Som psykolog til psykolog s. 11 •
- Irakerne går på gaden s. 12 • Euroland: Det store eksperiment s. 14 •
- Gælden kan ikke betales s. 16 • Tyrkiet: Valgsucces for EMEP s. 18 •
- Kongresdebat: Borgerskabet vælger konfrontationslinjen s. 20 •
- Debat s. 22 • CSC: Klassekamp til strengen s. 23 • Italiensk Nej s. 24

Folkeafstemninger i 'rødt' og blå

KOMMUNISTISK POLITIK

Da den nuværende valgkamp for alvor blev skudt i gang, lancerede statsministeren et rigtigt tabertema: Afskaffelse af efterlønnen. Det kan muligvis så splittelse mellem S, SF, R og Enhedslisten, men kan ikke sikre VKO genvalg. Nu har de alle sammen valgt et nyt solidt tabertema, der kun kan begejstre de allermest trofaste blandt de unionsbegeistrede og lokale funktionærer i europæiske monopoler eller EU-administration: Alle forbeholdene skal væk, siger V & K. Danmark skal helst være med i euroen, inden Danmark overtager formandskabet 1. januar 2012, tilføjer den konservative partiformand Lars Barfoed.

Hvis VK genvinder regeringsmagten, skal der med andre ord afholdes en folkeafstemning om forbeholdene ganske kort efter den igen sætter sig på taburetterne. De danske undtagelser kaldes nu i medierne for 'de tre danske forbehold'. Oprindeligt var der fire, som blev til ved det såkaldte nationale kompromis, som havde SF som en hovedaktør, efter det danske Nej til Maastricht-traktaten i 1992. Det resulterede i omafstemningen i 1993 om tilslutning til traktaten med fire danske undtagelser – unionsborgerskab, retsligt samarbejde (nu Schengen), militært samarbejde og tredje fase i den økonomiske og monetære union (nu euro'en).

Alle undtagelserne er undervejs blevet mærkbart undergravet, men det forhindrer ikke samtlige unionsglade partier, SF indbefattet, at forlange alle forbehold annulleret.

Dømmen om at være med i euromagtens inderste snirkler bliver stadig mere tillokkende for EU-regeringen og EU-oppositionen.

- Hvis vi får et nyt flertal, får vi også et flertal, som vil tage opgøret med forbeholdene alvorligt, udtalte Socialdemokraternes formand Helle Thorning-Schmidt i medierne før de markante meldinger om hurtig folkeafstemning fra VK. Hun blev selvfølgelig bakket op af SF's Villy Søvndal.

Deres udmelding på baggrund af Margrethe Vestagers erklæring om, at hun vil se undtagelserne afskaffet i en ny regerings første valgperiode, gerne inden det danske formandskab. Men S og SF vil i første omgang nøjes med at afskaffe de retslige og militære undtagelser.

Både regering og opposition fører med andre ord igen valgkamp på en tabersag – den hurtigst mulige afskaffelse af de danske undtagelser. Lige meget hvem af dem, der sidder på taburetterne ved en folkeafstemning, og sandsynligvis uanset hvornår den bliver udskrevet, og om den handler om to, tre eller fire undtagelser, bliver det mere end vanskeligt at hale et ja hjem. For EU og euro'en har ikke ligefrem vundet i opbakning i de sidste mange år. Tværtimod er det efter krisens udbrud i 2008 gået støt ned ad bakke, og mistilliden til eurolands velsignelser formindskes hurtigt med accelerationen af eurokrisen, som der ikke ser ud til at være nogen ende på.

Til gengæld tjener begge regeringsalternativers folkeafstemningsplaner til at understrege, at forskellene ikke er så store endda: De er begge garanter for europolitik, europagt-politik og unionspolitik, indbefattet dens nykoloniale politik over for Nordafrika, Mellemøsten, Afrika o.s.v.

Op og først og fremmest er de garanter for, at den neoliberale minus-reformpolitik vil blive fortsat. Deres tilslutning til 'Europagt+' og deres accept af, hvad der nu betegnes som 'EU's økonomiske regering', er et løfte om at den katastrofale nyliberale politik vil blive videreført til punkt og prikke.

Forbehold og undtagelser har i øvrigt aldrig været nogen hindring for at føre EU-politikken igennem. Danmark er simpelthen med i euroen alligevel, uden at være det, med i Schengen, uden at være det, og med i alle EU's og NATO's krige, og med stor officiel entusiasme.

Nu har VKO brugt hele det danske bombelager på at dræbe Gadaffi, hans militær og masser af civile i Libyen, med tilslutning fra S/SF – og de vil alle sammen igen være parat, og i forreste linje, hvis USA, stormagterne i EU og NATO skulle finde på at overfalde Syrien og udvide de stadig mere omfattende sanktioner til en regulær krig.

På de græske gader og i andre kriseramte lande formuleres en helt anden politik: Ud af euroen, ud af EU og Unionen, ud af krigen, ud af nyliberalismens og monopolerens kløer.

Redaktionen 21. juni 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 375 kr.

År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner

1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 01.07.11

Skib til Gaza og den forbudte solidaritet

Om ganske kort tid afsejler Frihedsflotille 2: Stay Human med mere end 10 skibe og folk fra mere end 20 nationaliteter af sted med kurs mod Gaza. Formålet er at bryde den kriminelle israelske blokade af det palæstinensiske Gaza, som nu har været ved i årevis med umenneskelige levevilkår for alle, fra børn til oldinge, der holdes isoleret i Gaza-ghettoen – et 'menneskeskabt humanitært katastrofeområde', som den fhv. generalsekretær for FN's nødhjælpsprogram Peter Hansen udtrykker det.

Peter Hansen udtrykker mange menneskers følelser, når han giver sin støtte til Skib-til-Gaza-bevægelsen med ordene:

- Vi kan ikke længere se passivt til mens 1,5 millioner mennesker i Gazastriben er spærret inde i et menneskeskabt humanitært katastrofeområde. Det internationale samfund har spillet fallit ved at lade som om den nuværende tilgang til fredsforhandlingsløsninger er alvorligt mente. Det er på tide en bredere opinion mobiliseres mod den brutale og lovløse undertrykkelse af en værgeløs civilbefolkning der finder sted. Støtte til ikke-voldelige initiativer som Frihedsflotillens forsøg på at bryde blokaden af Gaza er et godt eksempel på hvordan det internationale civilsamfund kan lade Gazas befolkning vide at den ikke er glemte."

Denne gang er der danskere med på flåden. Og sympatien i den danske befolkning er massiv. Gennem de seneste år har Israels brutale besættelse og krig mod palæstinenserne bevirket et skred i opinionen fra mere eller mindre blind støtte til den jødiske stat til afstandtagen fra dens kriminelle fremfærd.

Der er hårdt brug for nødhjælp til Gaza: Sundhedsmyndighederne i Gaza har i denne måned erklæret undtagelsestilstand, fordi der er akut mangel på livsnødvendig medicin. Medicin er blandt de ting, frihedsflotillen bringer med.

Israel stemplede den første ubevæbnede frihedsflotille i maj 2010

som en armada af terrorister. Ved en brutal og totalt ulovlig aktion i internationalt farvand bordede israelsk militær det største skib, det tyrkiske Mavi Marmara, og dræbte 9 af aktivisterne.

Men verden har forstået, at Frihedsflotillen ikke er terroristværk, men en gigantisk international solidaritetsaktion, selvom Israel og dets venner gerne så flåden stoppet og støtte til den stempler som støtte til terrorvirksomhed.

Solidaritet skal nemlig være forbudt og straffes hårdt, hvis det passer magthaverne. Det er lykkedes Israel at få

den palæstinensiske befrielsesorganisation PFLP optaget på EU's og USA's terrorlister, og det har haft alvorlige konsekvenser i Danmark. Initiativer som Fighters&Lovers og Foreningen Oprør, som har udfordret den ny udemokratiske terrorlovgivning gennem solidaritet med PFLP og colombianske FARC er blevet stillet for retten og dømt som terrorstøtter. Nu er også Horeserød-Stutthof Foreningens formand Anton Nielsen og talsmanden Viggo Toften-Jørgensen fra sammenslutningen Den Faglige Klub i København blevet dømt for samme 'forbrydelse': at vise solidaritet, at være menneskelig. Begge fik 6 måneders fængsel, for Anton Niensens vedkommende blev to måneder gjort ubetinget. Horeserød-Stutthof Foreningen havde indsamlet 17.700 kr. til PFLP – og brød dermed terrorloven, ifølge dommen.

Solidaritet straffes med fængsel.

Sådan reagerer en politistat.

Horeserød-Stutthof Foreningen blev stiftet af modstandsfolk, der under den tyske besættelse blev dømt som terrorister – af danske domstol, der igen er besat med dommere, som vil være lovgiverne og de herskende magter tilpas.

Politistat.dk viser stadig oftere sit grimme og undertrykkende fjæs mod solidaritet, menneskelighed, ytringsfrihed og politisk aktivisme.

For et par uger siden idømtes de to klimaaktivister Tannie Nyboe og Stine Gry Jonassen, talspersoner for Climate Justice Action, til to måneders ubetinget og to måneders betinget fængsel for under COP15-klimatopmødet i december 2009 at aktionere totalt fredeligt for solidaritet med klimaet og klimakatastrofernes ofre.

Det er endnu en dybt uretfærdig dom, afsagt med magtens brutale arrogance.

Nu er miljøorganisationen Greenpeace slæbt for retten, anklaget for både terror og majestætsfornærmelse!

I fejende flot stil sneg nogle aktivister sig ind ved en gallamiddag for COP15's toppolitikere, hvor de foldede et banner ud med påskriften: 'Politikere snakker, ledere HANDLER!'

Det må kaldes et førsteklases brud på retssikkerheden, terrorloven og majestættens ophøjethed!

Ikke mindre end 11 Greenpeace-aktivister bør kastes i fængsel, ifølge anklagemyndigheden.

Alle disse sager har intet med terror at gøre. Straffene med de mange ubetingede fængselsdomme er udtryk for at politisk aktivisme nu er kriminaliseret. Det er utvivlsomt et tilsigtet resultat med de mange lovpakker, der har banet vej for politistat.dk – terrorlov 1&2, rockerloven, lømmelpakken, der alle skridt for skridt har undergravet borgernes retssikkerhed og etableret et overvågningssamfund, hvor det er en forbrydelse at protestere.

Politistat.dk er absurd, uhyrlig, grotesk – kapitalens diktatur.

Europagten vigtigere end folketingsvalget?

Af Søren Søndergaard, Folkebevægelsen mod EU

Den nye økonomiske regering i EU er godt i gang. Og selvom de fleste lande allerede har gennemført store forringelser af de offentlige velfærdsordninger, så er det langtfra nok

”Vi er nu i gang med at implementere det nye system med europæisk regering”, sagde EU-kommissionens formand Jose Manuel Barroso forleden. Det skete i forbindelse med fremlæggelsen af Kommissionens krav til, hvad de enkelte EU-lande skal gøre for at leve op til Europagtens målsætninger.

Og det er ikke småting.

De fem EU-lande, som allerede er sat under administration, blev dog kun stillet over for ét krav: Efterlev jeres aftale med IMF og EU til punkt og prikke!

De resterende lande – bortset fra Storbritannien og Sverige, som slap rimeligt lempeligt – blev stillet over for konkrete krav, som kort sagt handler om, at befolkningen skal arbejde længere til en lavere løn og under større social usikkerhed.

- Belgien skal bl.a. øge den faktiske tilbagetrækningsalder og sikre yderli-

Søren Søndergaard ved demonstration mod EU's jernbaneliberaliseringer maj 2011

gere udgiftsnedskæringer.

- Bulgarien skal bl.a. sætte tempo på nedskæringspolitikken, holde ældre længere i beskæftigelse og afskaffe priskontrol med el og gas.

- Cypren skal bl.a. øge prisen på vand og ændre lønreguleringen, så den kun svarer til produktivitetsforøgelser.

- Danmark skal bl.a. udfase muligheden

for tidlige tilbagetrækning og liberalisere offentlige udbud.

- Estland skal bl.a. sænke skatten.

- Finland skal bl.a. forstærke liberaliseringen af servicesektoren og tage yderligere skridt til at sænke omkostningerne i den offentlige sektor.

- Frankrig skal bl.a. begrænse stigningen i mindstelønnen og fortsætte erhvervsliberaliseringen.

- Holland skal bl.a. hæve pensionsalderen og forbinde den med den forventede levealder.

- Italien skal bl.a. gøre det lettere at fyre ansatte og reformere lønforhandlingerne, så de matcher produktivitetstigningerne.

- Litauen skal bl.a. sænke de sociale ydelser og liberalisere arbejdsmarkedslovgivningen.

- Luxemburg skal bl.a. modvirke tidlig tilbagetrækning og forbinde lønninger med produktivitet.

- Malta skal bl.a. fortsætte nedskæringspolitikken og forstærke stigningen til tilbagetrækningsalderen.

Demonstranter holder hænderne i vejret i protest mod Europagten på Madrids Puerto del Sol-plads 19. juni 2011

- Polen skal bl.a. fjerne den tidlige tilbagetrækningsalder for minearbejdere og forhøje pensionsalderen for kvinder.

- Slovakiet skal bl.a. lænke tilbagetrædelsesalderen i forhold til den forventede levealder.

- Slovenien skal bl.a. tage initiativer til at sikre senere tilbagetræden.

- Spanien skal bl.a. øge lønforskellene og tage flere skridt til at forhøje tilbagetrækningsalderen.

- Tjekkiet skal bl.a. forhøje pensionsalderen mere end allerede planlagt og promovere privat pensionsopsparing.

- Tyskland skal bl.a. liberalisere serviceydelser og visse erhverv.

- Ungarn skal bl.a. gøre op med utilstrækkelig indkomst- og nedskæringspolitik samt lette erhvervsreguleringen.

- Og Østrig skal bl.a. udfase muligheden for tidlige tilbagetrækning og sikre skrappe betingelser for invalidepension.

På et tidspunkt slår kvantiteten over i kvalitet. Og når eksempel lægges på eksempel, så er der ingen tvivl om, at Europagten repræsenterer et kvalitativt angreb på levevilkårene i hele EU.

Jeg har på et tidspunkt påstået, at Danmarks tilslutning til Europagten vil få større betydning for almindelige lønmodtagerens vilkår i Danmark, end hvem som vinder det kommende folketingsvalg. Det er selvfølgelig en voldsom provokation. Ikke mindst for alle dem, som håber, at et eventuelt nyt flertal i folketinget vil medføre store forandringer.

Men det gør ikke påstanden mindre sand. Enhver regering – uanset politisk farve og valgløfter – vil være tvunget til at føre stort set den samme økonomiske politik. Medmindre den altså vælger at bryde med Europagten og bringe Danmark på direkte koalitionskurs med EU.

Hvis man virkelig ønsker forandring i Danmark, så er kampen mod Europagten et oplagt sted at starte!

EU's nyliberale reformprogram for dansk politik

EU kræver hastigere dansk afmontering af velfærd og flere hurtige nyliberale reformer

På baggrund af medlemsstaternes udkast til finanslov, fremlagde EU-kommissionen den 7. juni forslag til, hvilke økonomiske reformer de forskellige medlemsstater skal gennemføre i perioden 2011-2012

Udover at udfase muligheden for tidlig tilbagetrækning - herunder med krav om en reform af førtidspensionen - foreslår Kommissionen, at Danmark skal liberalisere offentlige udbud, indføre bindende udgiftslofter i den offentlige sektor, og øge konkurrencen bl.a. gennem en liberalisering af planlægningslovgivningen

Kommissionens forslag er en del EU's 'finanslovseftersyn', som er indført med den nye økonomiske regering i EU. På EU-sprog bliver det kaldt "Det Europæiske Semester".

Her er (i EU's eget sprog) konklusionerne vedr. dansk politik fra 'Henstilling med henblik på RÅDETS HENSTILLING om Danmarks nationale reformprogram for 2011'.

De er i fem punkter og lyder sådan:

1) Der bør gennemføres finanspolitiske konsolideringsforanstaltninger i 2011 og 2012 som planlagt og en korrektion af det uforholdsmæssigt store underskud senest i 2013. Reduktionen af det offentlige underskud bør fremskyndes, hvis de økonomiske betingelser viser sig at blive bedre end forventet. Udgiftsstyringen bør styrkes ved at vedtage bindende flerårige udgiftslofter for stat, kommuner og regioner, som er i overensstemmelse med de overordnede mellemsigtede almindelige budgetmål.

2) Efterlønsordningen bør udfases som planlagt, der bør gennemføres en reform af førtidspensionen, og tilskudsordninger (fleksjob-ordningen)

bør i højere grad målrettes mod de mest sårbare grupper.

3) Gennemførelsen af reformer bør fremskyndes for at forbedre kvaliteten i uddannelsessystemet. Frafaldsprocenterne bør bringes ned, især i den erhvervsfaglige uddannelsessektor, og antallet af lærepladser bør forøges.

4) Der bør tages skridt til at fjerne hindringer for konkurrencen, især i borgernær service og detailsektoren, ved at revidere planlægningslovgivningen og åbne for indkøb i kommuner og regioner.

5) Den igangværende stabilisering af ejendomsmarkedet bør understøttes efter den seneste priskorrektion, og samtidig bør der gøres en præventiv indsats for at styrke den mellemsigtede stabilitet på boligmarkedet og det finansielle den mellemsigtede stabilitet på boligmarkedet og det finansielle system, herunder reformer af realkreditsystemet og ejendomsskattesystemet.

Dette er en stribe 'henstillinger', der skal omsættes i dansk politik, og som vil betyde nye nedskæringer og betales af den brede befolkning.

Punkt 5 er et krav om reform af den danske boligskat og boliglån-systemet (heriblandt rentetilpasningslånene). Efterfølgende har Danmark angiveligt fået ændret denne henstilling, sådan at passagen om reformer af både realkreditsystemet og boligskatte er væk.

I stedet opfordres den danske regering til at "overveje præventive tiltag", der kan sikre stabiliteten på boligmarkedet, og at "granske funktionen af realkreditsystemet og ejendomsskattesystemet".

Det endelige EU-forslag til flere nyliberale økonomiske reformer i medlemslandene bliver vedtaget af Rådet i juli. Udover 'Det Europæiske Semester' har Kommissionen fremsat 6 direktivforslag om yderligere økonomisk regering på EU-plan.

Dagligvarer bliver endnu dyrere

I dag er danske dagligvarer ti pct. dyrere end i sammenlignelige lande. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil nu fremme en politik for "megamarkeder", der angiveligt skulle føre til en prisnedsættelse. Det modsatte bliver tilfældet

Dagligvarebranchen i Danmark er blevet koncentreret på stadig færre kæder. I 60'erne blev de mange lokale, L-formede indkøbscentre med seks-ti småbutikker udkonkurreret. Siden fulgte de mange Brugser i landsbyerne.

En del købmænd, bagere og andre småborgere i denne sektor blev forledt til at tro, det var de fremspirende indvandrerbutikker, der forårsagede den ulige konkurrence. Det daværende Fremskridtsparti var med til at fremme denne skæve opfattelse.

De virkelige konkurrenter kom fra de fremstormende supermarkeder, der med stordriftsfordele og dragende muligheder for, at familierne kunne klare indkøbene i én butik, havde åbenlyse gode kort på hånden. Dette påviste dokumentarfilmsinstruktøren Maj Wechselmann allerede i starten af 70'erne.

Siden er det gået slag i slag: Supermarkederne er blevet større og større, og deres vareudbud er vokset langt ind over isenkræmmere, tøjbutikker med meget mere. Discountkæderne stak den sidste kniv i den lille handelsbutik, der engang var baseret på familieeje, hvor

far og mor tilbragte en stor del af deres døgn. Den ekstremt forøgede åbningstid har klart været favorabelt for kæderne, idet de færreste småbutikker har kunnet konkurrere med den.

I dag eksisterer der fortsat enkelte bagere, som nu også trues af, at kæderne har optaget salg af deres sortiment. Tilbage står nogle købmænd og grønsagshandlere, som i stor udstrækning er ejet og drevet af familiekollektiver med indvandrerbaggrund.

De baserer sig på deres oprindelseslands kultur, hvor det at eje sin butik er en stor status. De mange familiemedlemmer om butikken har også betydet, at de har fulgt med den forlængede åbningstid. I mange tilfælde indretter de baglokalet til en dagligstue med tv og anden familiehvygge. De lever så at

sige i butikken. Alligevel er det et spørgsmål om tid, før de fleste af disse også bliver knækket.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er nemlig fortalende for, at koncentrationen af detailhandelen samles på endnu færre butikker, som går under navnet mega- eller hypermarkeder. Det er nemlig den høje grad af monopolisering af detailmarkedet, der på en og samme tid er en vigtig forudsætning for at udkonkurrere de små butikker og egenhændigt fastsætte høje salgspriser.

De tre største dagligvarekæder står for 89 pct. af det samlede salg. De danske dagligvarepriser ligger omkring ti pct. højere end i sammenlignelige lande, efter der er korrigeret for skatter og afgifter. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen (som selv er kilde til foranstående) har foreslået en ændring af Planloven, der skal give mulighed for flere store butikker under den påstand, at det

Konkurrence mellem supermagtsgiganter vil blive lige så fiktiv som mellem eludbyderne. Forbrugerne blev lovet billigere elpriser ved liberalisering - men måtte betale mere til energimonopolerne

vil udløse større stordriftsfordele, øget produktion og billigere varer til forbrugerne. Udviklingen peger på, at lokale som centrale politikere er interesseret i megamarkeder, idet de allerede flere steder – med domsvæsenets indblanding – har givet tilladelse til overtrædelse af regler for størrelsen på butikken! Det er eksempelvis set ved opførelsen af en kæmpe Bilka i Vejle.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen formår totalt at vende op og ned på situationen i argumentationen. Med udgangspunkt i kapitalismens syge argument om, at forøget konkurrence giver lavere priser, vil de nu have koncentreret udbuddet til færre kræfter. De Samvirkende Købmænd (DSK) er forståeligt nok harmdirrende. Administrerende direktør John Wagner vurderer, at det vil koste 5-800 mindre dagligvarebutikker livet:

- Det sker alene til fordel for Dansk Supermarked, som har monopol på hypermarkeder i Danmark og gerne vil have en halv snes Bilka'er mere. Konkurrencestyrelsen har jo ingen garanti for, at en liberalisering medfører øget konkurrence fra helt nye aktører på markedet.

Fra politisk hold vinder forslaget til slutning fra flere sider. Der er dog enkelte, der er bekymrede for, at forslaget ligefrem kan lægge gågader og bymiljøer øde.

Den bekymring skal man vist ikke være en Einstein for at regne ud.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV
www.kpnet.dk

Når uret bliver ret...

Af Anton Nielsen

Uddrag af Anton Nielsens forsvarstale fra Københavns Byret, hvor han den 16. juni blev idømt to måneders ubetinget fængsel samt fire måneder betinget for støtte til befrielsesbevægelserne FARC og PFLP. Viggo Toften-Jørgensen fra Den Faglige Klub i København idømtes 6 måneders betinget.

*Anton Nielsen ved støttefest i forbindelse med retssagen
Foto: Kommunistisk Politik*

Københavns Byret, 16. juni 2011

I mange år har jeg beskæftiget mig med samfundsforhold – og ikke mindst menneskers sociale forhold – arbejdet som murer og tillidsmand og fagforeningsagitator i mere end 40 år, været medlem af CK og rejsesekretær i DKP, medstifter af KPiD – Kommunistisk Parti i Danmark – og redaktør og journalist på forskellige kommunistiske og antifascistiske blade og tidsskrifter og på det sidste også som forfatter. De sidste halve snes år har jeg været formand for den antifascistiske fange- og modstandsorganisation Horserød Stutthof Foreningen. Alt inden for lovens rammer, troede jeg.

Og så lige pludselig finder jeg mig selv og den forening, jeg repræsenterer, anklaget for støtte til terrorisme. Det hænger ikke sammen! Jeg ser det som et forsøg på at lukke munden på en politisk modstander.

Horserød Stutthof Foreningen og jeg er anklaget efter terrorlovens § 114, men det skal ikke forlede nogen til at tro, at denne sag alene er en juridisk strid – det er den også – men den er først og fremmest en politisk sag.

Den politiske kamp er nu henlagt til retssalene, hvor politiske modstandere af systemet kan blive tilbørligt afklappet efter love politisk fabrikeret til formålet.

Jeg er ikke jurist, men som bekendt laves sagførerblæk af murersved. Så jeg

har derfor forstået så meget af juraen, at i en retsstat skal indgreb i borgernes frihed i princippet have klar lovhjemmel og skal gennemføres under domstolens kontrol. Det bygger, har jeg forstået, på den erkendelse – og mange års kedelige erfaringer – af, at al magt korrumpere. Et politisk betændt spørgsmål – også i Danmark.

Modsat er kernen i politistaten troen på, at politiet – magten – altid gør det rette og alene kan betros beslutningerne. I dag lægges flere og flere beslutninger ud til politiets afgørelse. Resultatet heraf så vi bl.a., da man misbrugte sin magt groft i forbindelse med FN's klimatopmøde i København i 2009.

Og vigtigst – denne politik har betydet væsentlige indskrænkninger af det enkelte menneskes politiske råderum. Den personlige frihed er under pres og ligner mere og mere en illusion.

Før i tiden talte man her til lands hånende om forbuds-Sverige.

Nu er det mere relevant at tale om forbuds-Danmark. Big Brothers land med rødglødende politiknipler, aflytning, kameraovervågning og PET og FE. Med computerspionage og elektroniske fodspor – et land, hvor alt, som ikke udtrykkelig er tilladt, er forbudt. ”Hvis De er i tvivl – så lad være,” skrev statsadvokaten i en kronik. Dermed var grundloven sat på plads!

Vi er langt ude, når det er domstolene – som tilfældet er i sagen mod Horserød

Stutthof Foreningen og min ringhed – der skal bestemme, hvad vi skal mene politisk, og hvem vi må solidariseres os med. Konsekvenserne af et sådant attentat på den personlige og politiske frihed er et grundskud mod demokratiet.

Tilbage er et hult demokrati – et skindemokrati.

Det kan derfor ikke undre, at det officielle Danmark stadig oftere kommer på kant med menneskerettighederne. Men det er forstemmende og urovækkende, at den nuværende danske regering ikke respekterer – og gang på gang bevidst overtræder – de internationale humanitære og menneskeretsrelaterede aftaler, som Danmark har tilsluttet sig, og blæser på FN's henstillinger og beslutninger.

Det lugter langt væk af selvovertvurdering – hør, hvor vi gungrer. På magtarrogance, magtmisbrug og et racistisk og imperialistisk tankesæt, der er en slyngelstat værdig – ikke en stat, som vil kalde sig en demokratisk retsstat.

Det er baggrunden for, at solidaritet med mennesker, som kæmper mod en besættelsesmagt, kriminaliseres. Derfor anklages de, som kæmper for national frihed, social retfærdighed og politisk selvstændighed, for terroristiske hensigter.

Det, der var tilladt og en menneskelig og moralsk pligt i går – nemlig at komme undertrykte og ulykkelige mennesker til hjælp, er en forbrydelse mod statens sikkerhed i dag. En terrorhandling.

Justitsministeren afsluttede i begyndelsen af 2011 en såkaldt evaluering af antiterrorreglerne og konkluderede tilfreds – men til undren for mange – at ”anvendelsen af de vedtagne regler ikke giver anledning til at overveje ændringer af den gennemførte lovgivning ud fra retssikkerhedsmæssige hensyn”.

En senere såkaldt høring – den 24. februar om eftermiddagen – slog ingen skår i glæden. Man forstår deres til-

fredshed og græmmes.

Det kan fastslås, at med vedtagelsen af terrorlovene kom man endnu et skridt nærmere politistaten. Man cementerede en række demokratifjendtlige retsprincipper, som var og er undergravende for borgernes retssikkerhed. Hensigten er tydelig: Befolkningen skal lære at holde sig i skindet.

Så langt rækker demokratiet.

Terrorlove efter amerikansk forbillede, Kriminalisering af solidaritet, sådan som denne sag er udtryk for. Lømmelpakke og klimafængsel. Nedsat kriminel lavalder til 14 år, fodlænker til børn osv. Det er det rene krystalklare vanvid, spørger man mig. Samfundet trækkes mod højre – i Danmark som i resten af Europa.

Fascismen er igen på spil og viser sig i mange forklædninger. Fra de bonede gulve i NATO og EU til regeringskontorerne på Christiansborg.

Nutidens fascister går sjældent i lange støvler og uniform og råber ”Heil Hitler”. De foretager ”humanitær intervention” som i det tidligere Jugoslavien, Afghanistan og Irak – og nu sidst i Libyen.

Man bruger sult, fragmentationsbomber og beskidt uran i kampen om ressourcerne – kamoufleret som en kamp for ”demokrati og menneskerettigheder”.

I flere såkaldt demokratiske lande – medlemmer af EU – forbydes kommunistiske og socialistiske partier og bevægelser. I Ungarn, hvor en fascistoid regering sidder på magten, og i Polen, hvor antisemitismen står i fuldt flor, i Vilnius paraderer gamle SS’ere i gaderne under regeringens beskyttelse – for bare at nævne et par stykker. Censur og stempling af politiske modstandere som fædrelandsløse slyngler, som går terroristernes ærinde og dermed har sat sig uden for folkefællesskabet og derfor kan fratages deres mest elementære rettigheder ”med loven i hånd”.

Ligesom sidst for 70 år siden – d. 22. juni 1941 – da man arresterede bl.a. stifterne af den forening, jeg nu har den ære at repræsenterer – for derefter med loven – kommunistloven – i hånd at udlevere dem til de nazistiske mordere.

Lad mig tilføje:

Hvis straf var og er svaret på alle problemer – som den nuværende regering synes at mene – så havde Hitler jo ret, da hans nazister myrdede millioner af uskyldige mennesker. De skulle straffes, fordi de var anderledes – ikke ariske nok. Ikke umenneskelige nok!

De var undermennesker: jøder, sigøjnere, russere, polakker, kommunister, socialister og fagforeningsledere.

Dengang som nu udleverede de danske myndigheder uden skrupler flygtninge, som havde søgt ly og beskyttelse i vort land, til deres bødler: Nu – i 2011: palæstinensere, tamiler, sigøjnere, irakere, afghanere, somaliere, kommunister og socialister – frihedskæmpere!

Slut med næstekærlighed og menneskelig solidaritet. Den barmhjertelige samaritaner døde hin skamfulde nat i Brorsons Kirke.

Dengang som nu bliver de sat uden for loven. Det var der mange, der døde af. Det er der også i dag! Men disse smertelige erfaringer ændrer intet i de nuværende lovmageres tankegang. De har tilsyneladende intet lært og intet forstået.

Det indtryk har fæstnet sig – i hvert fald hos mig – at lovene udformes og bøjes efter det evigt gentagne mantra – Straf. Juraen er i dag – som under besættelsen, hvis nogen stadig kan huske den – underkastet de politiske magthaveres forgodtbefindende og politiske behov. Nu som dengang afstemmes alt efter deres – magthavernes – politiske meninger og mål.

Lovene laves så at sige til lejligheden, som tilfældet var med ”Lømmelpakken”.

Aktuelt betyder det, at jeg, som formand for Horserød Stutthof Foreningen – i sin tid oprettet af de overlevende fra udryddelseslejren Stutthof, hvortil de var deporteret med velvillig og aktiv støtte fra den danske samarbejdsregering, Højesteret og dansk politi – nu 70 år senere står anklaget for støtte til terror.

En gammel antifascistisk parole fra dengang siger med få ord, hvorfor vi, og flere med os – dengang som nu – gør, som vi gør, og hvorfor jeg i dag befinder mig her i denne domstol: I al sin enkelhed lyder den: Når uret bliver ret – bliver modstand en pligt!

Formålet med denne tilsyneladende endeløse strøm af love og stramninger af lovgivningen er, som før sagt, at lukke munden på anderledes tænkende, gøre befolkningen angst for at engagere sig politisk i solidaritets-arbejde og angst for i den sammenhæng blive hængt ud for støtte til terrorisme og terror-organisationer.

Tidligere minister og nuværende folketingsmedlem for Venstre Britta Schall Holberg (V) ramte plet, da hun til Kristelig Dagblad (29. januar 2010) bl.a. sagde:

”Først gør man folk bange, så kommer man bagefter og siger, at man vil redde dem fra det, de er bange for. I virkeligheden bærer det hele terrorlovgivningen.”

Terrorbevægelser er i dag magthavernes betegnelse for frihedsbevægelser. Som tilfældet er i Palæstina, hvor en bevægelse kæmper mod en besættelsesmagt, som den danske modstandsbevægelse fra 1940 – 1945. End ikke humanitær hjælp – sådan som Horserød Stutthof Foreningen i meget beskedent omfang har forsøgt – er tilladt.

Så derfor er det helt klart, at den store internationale flåde med fødevarer og medicin til Gaza den 31. maj 2010 blev opbragt af den israelske flåde – i internationalt farvand, for at det ikke skulle være løgn. Resultat: Ni fredsaktivister myrdet med koldt blod, og endnu flere sårede, og lasten beslaglagt.

Det kunne ikke være anderledes.

Den af FN’s Sikkerhedsråd nedsatte kommission til undersøgelse af Israels piratvirksomhed endte i det rene teater. Næstformand for kommissionen blev den netop da afgående præsident fra Colombia Alvaro Uribe. Manden, som stod bag de colombianske dødspatroljer og paramilitære grupper, som har tusinder af fagforeningsledere og bondelede-

res liv på samvittigheden.

”En mand med blod på hænderne skal undersøge andres blodige hænder,” som en avis formulerede det.

Om Israels politik og opførsel i det hele taget skrev den tidligere formand for Knesset fra 1999 til 2003 og tidligere formand for Jewish Agency i Israel, Avraham Burg, på et tidligere tidspunkt – det var, da Sharon terroriserede byen Jenin: ”Nedtællingen for det israelske samfunds endeligt er begyndt. 2000 års jødisk overlevelseskamp kan koges ned til en stat bestående af bosættelser og amoralske lovbyggere – en sådan stat uden retfærdighed kan og bør ikke overleve.”

Jeg har jødisk blod i årene, og jeg er enig med Avraham Burg. Den zionistiske stat er en skamplet på jødisk kultur og historie. Det er dybt tragisk. En historisk tragedie for begge folk. Det kan kun ændres ved, at retfærdigheden sker fyldest ved oprettelsen af en palæstinensisk stat.

Men på trods af de israelske, amerikanske, danske og andre regeringers og myndigheders aggressive adfærd bliver der stadig flere, som ikke lader sig skræmme – den civile modstand breder sig.

I USA (januar 2011) havde FBI stævnet ni solidaritets-aktivister, som anklagedes for at have støttet PFLP i Palæstina og FARC i Colombia. Stævningen førte til demonstrationer i 45 byer over hele USA. Demonstranterne krævede stop for ”FBI’s provokationer”. Man mener – ikke uberettiget – at USA’s forfatnings ord om retten til frit at tale og give udtryk for sine meninger er blevet underlagt landets terrorlovgivning, så humanitære organisationer kan anklages for at yde støtte til terrorister, hvis de kritiserer USA’s udenrigspolitik. Kan nogen her se sammenhængen med den sag, som her behandles, og den i USA?

Kan anklageren? Næppe – i hvert fald vil han næppe indrømme det. Det ville jo være at trække tæppet væk under hans i forvejen politisk og moralsk svage sag.

Handling taler højere end ord

Mens 11 aktivister i dag står over for alvorlige anklager i Københavns Byret for en fredelig protest under klimatoptmødet, sidder vores øverste generalsekretær Kumi Naidoo fortsat bag tremmer i Grønland for en aktion mod arktiske olieboringer.

Fredelige protester og civil ulydighed er et af de bærende principper i Greenpeace. De første Greenpeace-aktivister tog for 40 år siden ud i en lille båd for at dokumentere og udstille de atomprøvesprængninger, USA havde ved Amchitka i Alaska, og grundlagde Greenpeaces princip om at gå fra ord til handling. Stifterne trodsede myndighedernes og naturens rasen og lykkedes ikke med at stoppe de aktuelle sprængninger, men lagde grunden til, at USA kun et år senere indførte et forbud mod atomprøvesprængninger.

Ét af besætningsmedlemmerne fra den første Greenpeace-aktion, Ben Metcalfe, har sagt, at *’Once you have witnessed an injustice, you cannot claim ignorance as a defence for inaction. You make an ethical choice: to act – or not.’*

I Greenpeace handler vi, når vi kan, og ofte handler vi på vegne af tusinder eller endda millioner af andre mennesker. Da Nora Christiansen og de andre gallaaktivister sendte et markant budskab til verdens ledere midt på den røde løber i Drabantsalen, skete det med millioner af menneskers krav i ryggen. I de to uger gik op mod hundrede tusinde mennesker på gaden i Danmark, og i hele verden var der lignende demonstrationer og underskriftindsamlinger. Verdens befolkning krævede handling og Nora og de andre gik skridtet videre og gik helt frem til verdens ledere og gav budskabet direkte.

Nu sidder de tiltalt for fire forhold, den ene af dem majestætsfor nærmelse, og risikerer i princippet op til to års fængsel. Nora har allerede sammen med tre andre tilbragt tre uger over jul og nytår i Vestre Fængsel med brev- og besøgsforbud. Tre meget lange uger og et hårdtslående tiltaleskrift for en fredelig – og i min mening endda ret humoristisk – protest på et helt afgø-

rende tidspunkt i verdenshistorien.

I Grønland sidder Kumi Naidoo og er sigtet for medvirken til de tidligere aktioner mod Cairn i Grønland samt sit eget besøg på olieboringsplatformen fredag morgen. Kumi Naidoo gik om bord med 50.000 breve fra folk, der kræver, at Cairn opfører sig ansvarligt i Grønland.

Han og de andre 21 aktivister, der er gået fra ord til handling i farvandet ud for Grønlands vestkyst, har stoppet Cairns borer i adskillige døgn. Men måske endnu mere vigtigt har de udstillet Cairns ugeringer i Baffinbugten. Billederne af Leiv Eiriksson er gået verden rundt og har fortalt historien om hemmeligholdelse af centrale dokumenter, dumpning af boremudder og udledning af flere rødlistede kemikalier end alle de danske og norske borer tilsammen. Det inspirerer andre til også at tage stilling, og i denne weekend alene har 20.000 mennesker skrevet en mail til Cairn.

I 40 år har Greenpeace kæmpet og også vundet mange sejre på vegne af miljøet ved at skride til handling, når ordene ikke taler højt nok. Vores arbejde er desværre ikke ovre endnu, så vi kæmper videre. Fra Argentina til Amsterdam og fra Kina til Congo holder vi fast i princippet om civil ulydighed. Også selvom det koster dage bag tremmer for fredelige aktivister som Nora og Kumi, der tager et standpunkt og med fredelige metoder, opfindsomhed og mod skridter til handling på miljøets vegne.

**Blogpost af Henrik Pedersen
Greenpeace
20. juni 2011**

Danmark må sige fra mod indgreb i frie forhandlinger

Efter EU-kommissionen nu blander sig i overenskomstforhandlingerne i en stribe medlemslande, er det tid at ændre politik. Danmark må sige fra og undsige Europagten, siger Finn Sørensen Fagbevægelsen mod Unionen

*Finn Sørensen,
Fagbevægelsen mod Unionen*

EU-kommissionen anbefaler indgreb i overenskomsterne i 13 medlemslande. Lønudviklingen skal i højere grad afspejle ”udviklingen i arbejdskraftens produktivitet og konkurrenceevne”, lyder det fra Bruxelles.

EU-Kommissionen præsenterede i sidste uge sine første anbefalinger til de 27 medlemslande i det såkaldte semester, som indgår i den nye økonomiske styring i EU. Det er meningen, at EU-

toppen senere på måneden skal adoptere anbefalingerne og gøre dem til fælles politik.

EU-kommissionen vil have ændret rammerne for de kollektive forhandlinger i en række af landene. Der er direkte råd til 13 af landene om at gribe ind i den måde, de kollektive forhand-

linger foregår på. Det overordnede budskab er, at løndannelsen skal afspejle udviklingen i produktiviteten og sikre konkurrenceevnen. Kommissionen nævner ganske vist, at indgrebene skal ske efter ”konsultationer” med arbejdsmarkedets parter.

Men Kommissionens nye kurs møder kraftig kritik fra Den Europæiske Faglige Sammenslutning, EFS, som opfordrer Rådet (regeringscheferne) til at skifte kurs.

EFS beklager, at kommissionen endnu en gang angriber lønningerne på en negativ måde. Den europæiske fagbevægelse anklager EU-toppen for at ignorere det europæiske nøgleprincip om kollektive forhandlinger og parternes autonomi.

- Beslutningen om at justere lønssystemer ligger hos arbejdsmarkedets parter selv. Det er ikke op til regeringer og slet ikke til EU-kommissionen. Parternes autonome ret til forhandlinger

FOA: Unødvendigt at tvinge ansatte til fuldtid

FOA støtter forslaget om at forpligte de offentlige arbejdsgivere til at skabe flere fuldtidsstillinger, men afviser at bruge tvang over for de ansatte

LO's formand Harald Børsting vil have deltid konverteret til fuldtid i hele den offentlige sektor

Vi får brug for flere arbejdstimer, når hjulene i det danske samfund på et tidspunkt igen begynder at dreje hurtigt. FOA støtter forslaget om at forpligte de offentlige arbejdsgivere til at skabe flere fuldtidsstillinger, men afviser at tvinge ansatte til at arbejde fuldtid.

”Jeg er enig med LO's formand i, at stat, kommuner og regioner skal forpligtes til at nå et bestemt mål for oprettelsen af fuldtidsstillinger i en eventuel kommende trepartsaftale. Det er nemlig forudsætningen for, at de deltidsansatte kan få en reel ret til at gå op i tid,” siger Dennis Kristensen, formand for FOA.

Han afviser til gengæld, at ansatte skal tvinges op i tid.

pisken ligge,” siger Dennis Kristensen.

FOA er netop nu i gang med en medlemsdebat, hvor hensigten er at stille forslag, der kan skaffe flere hænder til fremtidens arbejdsmarked. Foreløbig er der kommet godt 70 forslag.

”En væsentlig del af problemet er, at de offentlige arbejdsgivere spekulerer i deltidsansættelse. Jeg ser praktisk talt ikke længere stillingsopslag fra eksempelvis kommuner, der søger sosu-personale på fuld tid. Kommunerne søger nu kun deltidsansatte. Så det handler i høj grad om at ændre de offentlige arbejdsgivers vanetænkning og spekulation i deltidsansættelse,” siger Dennis Kristensen og fortsætter:

”Arbejdsgiverne kan i kraft af deres ledelsesret sætte medarbejdere op og ned i arbejdstid. Det sidste oplever tusinder af FOA-medlemmer for tiden, hvor kommunernes stramme budgetter har ført til voldsomme nedskæringer. Men vi skal ikke i en trepartsaftale blåstemple den ret, som arbejdsgiverne i forvejen har.”

”Jeg er ikke enig i, at vi skal aftale med de offentlige arbejdsgivere, at ansatte kan tvinges til at gå op i tid. 14 procent af de deltidsansatte medlemmer af FOA vil gerne gå op i tid, men kan ikke få lov. Hvis det billede dækker hele den offentlige sektor, så giver det lige så mange arbejdstimer, som hvis man ansatte 20.000 offentligt ansatte mere.

Det er med andre ord rigeligt at finde de rigtige gulerødder frem og lade

ligger milevidt fra kommissionens opfordring til ”at konsultere parterne”, lyder det fra EFS

Fagtop må tage afstand

- Jeg håber da, at de faglige ledere i Danmark vil støtte EFS' kritik og tage klar afstand fra, at Kommissionen blander sig i løndannelsen, og hvordan vi forhandler overenskomster. Men desværre har Kommissionen jo nu mandat til at gøre det, siger Finn Sørensen fra Fagbevægelsen mod Unionen.

Han henviser til Europagten, som Danmark har tilsluttet sig, selvom vi ikke er en del af Euro-zonen.

- Det fremgår højt og tydeligt af den Europagt, som LO, FTF og alle ja-partier i Folketinget har tilsluttet sig. Ja, Kommissionen har mere end mandatet i orden. Ifølge pagten så skal Kommissionen blande sig, som den gør, siger han.

- Derfor må vi også sige: Det er ikke nok at tage afstand og så ellers lade, som om intet var hændt. Vi må have ændret Danmarks politik på dette område. De andre medlemsstater skal have at vide, at Danmark ikke støtter Europagten. Jeg synes, det spørgsmål bør inddrages i valgkampen, siger Finn Sørensen.

Euroen ad bagdøren

Men hvorfor er det så vigtigt? Danmark står jo uden for euroen, så de kan jo ikke tvinge os?

- Det er ikke rigtigt. I forbindelse med Danmarks godkendelse af Europagten bekræftede regeringen, at vi kan acceptere andre former for økonomisk tvang end dem, der gælder for eurolandene. Det kan for eks. være tilbageholdelse af forskellige former for EU-støtte, siger han.

- Derfor er det rigtigt at sige, at Danmarks godkendelse af Europagten og de traktatændringer, der foretages for at sikre EU-styring af økonomien, betyder euroen ind ad bagdøren. Sådan som kritikerne i fagbevægelsen hele tiden har advaret imod: Det kommer også til at ramme den frie forhandlingsret på arbejdsmarkedet, siger Finn Sørensen.

Fagbevægelsen mod unionen, brink

Som psykolog til psykolog

Jeg har nu været arbejdsløs i tre og en halv måned, som jeg har benyttet flittigt til at søge arbejde. Det er vanskeligt. Jeg er 58 og ufaglært. Mine kvalifikationer består velsagtens i et truckkort og kørekort til bus, som jeg desværre ikke har erhvervskort til. Det sidste betyder, at jeg ikke kan køre rutekørsel. Erhvervsdelen opnås kun ved at starte totalt forfra på buskortet, hvilket er så dyrt, at jobcentre slet ikke må bevilge det.

Min strategi for at undgå at ryge ud af dagpengesystemet, inden jeg kan gå på pension som 65-årig, er derfor at erhverve mig et skodjob, som mange ikke gider, hvorfor branchen har en stor udskiftning af ansatte. En sådan branche kunne være handicapbefordring, da det ofte pålægger chaufføren 50-60

timers ugentligt arbejde:
- *Vognen tjener jo ingen penge, når den holder stille,* påpeger vognmændene så ganske rigtigt. Vognmandsbranchen er karakteriseret ved stor indbyrdes konkurrence mellem de mange vognmænd, som ofte er med i sammenlutninger med mange led, der alle skal have en bid af kagen.

Imidlertid indførte EU for et par år tilbage, at alle chauffører med stort kort – bus eller lastvogn – skulle erhverve sig en efteruddannelse, der har en uges varighed og rummer diverse elementer: nye trafikregler og transportlovgivning, defensiv og energirigtig kørsel, regler for arbejdstid og køre-/hviletid, arbejdsmiljø, førstehjælp med mere. Kurset koster kr. 7.000, hvilket er et problem, da Folketingets flertal sidste år med beskæftigelsesminister Inger Støjberg i spidsen besluttede, at ugekurser kun ville kunne bevilges, hvis de maksimum koster kr. 3.500.

Transport Uddannelses Centret (TUC) informerede mig imidlertid om, at jobcentre under bestemte forudsætninger kunne 'dispensere' til fordel for den arbejdsløse.

Da jeg som 'ny' arbejdsløs har krav på seks ugers selvvalgt uddannelse – inden for lovens rammer (SUK!) – opsøgte jeg selvfølgelig

glad og fro jobcentret. En venlig sjæl gav mig tilsagn om, at hvis jeg fik en busvognmand til på skrift at erklære, at han (m/k) var interesseret i arbejdskraft – uden forpligtelse – så ville jobcentret sende mig på kursus.

Jeg brugte endnu mere opstemt derefter et par uger på at søge chaufførjobs inden for handicapbranchen. Overalt mødte jeg den samme reaktion:

- *Jeg er såmænd meget interesseret, men du må komme tilbage om et par måneder, for der ligger vore nye kontrakter færdigforhandlet.*

- *Kan I så i mellemtiden hjælpe mig ind på EU's efteruddannelseskursus ved at erklære din interesse uforpligtende?* skød jeg ind og skubbede min medbragte og hjemmeformuleret erklæring over til ham.

- *Desværre. Det er ikke noget, vi gør i,* erklærede de otte-ti vognmænd, som jeg har forsøgt at lægge billet ind hos, samstemmende. Der var til gengæld ingen, der ville forklare mig årsagen til deres manglende vilje.

Jeg måtte retur til vejlederen i jobcentret, som ikke var det mindste forundret over sagens udfald, men heller ikke følte trang til at gøre mig klogere på barrieren. I stedet havde han en anden fremgangsmåde:

- *Du kan søge om at komme på kurset som en uges aktivering.*

Det lød da fint nok i mine ører, men det skulle vise, at der var en hage:

- *Du forpligter dig så til efterfølgende at deltage på et fireugers kursus i jobsøgning!*

Den nev. Det ville være fem ud af mine seks ugers uddannelsesret. Jeg forsøgte at forklare, at jeg gennem tiden havde været adskillige sådanne kurser og var rimelig velbefaren, heriblandt baggrund for at formulere og skrive ting og sager. Min egen selvopfattelse af at være ekspert på dette område vandt ikke imødekommen. Han nøjedes med at konstatere:

- *Der er en årsag til, at psykologer til tider er nødt til at opsøge andre psykologer.* Reno

De arabiske folkeprotester fortsætter – også i lande som Marokko, Bahrain og Irak – selv om den borgerlige presse undlader at rapportere om dem, fordi regimerne er amerikanske marionetter. Her en reportage fra de fortsatte protester i det besatte Irak. Fra thecommonills.blogspot.com

Den 17. juni 2011

Det er Afgørelsens Fredag i Irak, da aktivister går på gaden for at kræve en lydhør regering. Der har siden januar måned i år været fortsatte protester. Gymnasieelever og den irakiske ungdom begyndte at organisere fredagen som fast dag for protester hver eneste uge. I Bagdad er indbyggerne gået på gaden i store mængder.

Irakerne går på gaden

The Common Ills

Jeg ser ingen vestlige mediereportager om protesterne i Irak, men det er endnu tidligt på morgenen (i USA). Forhåbentlig vil der dukke reportager op senere på dagen om protesterne, der finder sted i hele Irak. Men foreløbig må vi trække på facebooksiderne Revolution of Iraq og The Great Iraqi Revolution for at dække protesterne.

Det startede i Bagdad, hvor "aktivister flokkes på Frihedspladsen trods regeringsstyrkernes chikane og kontrolposter spredt over pladsen", og hvor "et nyt spil om den store løgner Nouri Al Maliki finder sted nu. Oplysninger tyder på, at hans støtter (støtter af alt, der er falsk og løgnagtigt, støtter af røveri og korrupsion) er beordret til at dukke op på Tahrir-pladsen og blande kortene.

Det er et tveægget trick, naturligvis – enten at give udseende af, at det er Firas Al Jibouris slægtninge (se note), der angriber oprørerne, eller at hans støtter faktisk igen åbent angriber oprørene på Tahrir-pladsen.

Vi siger til Maliki og hans støtter, at vi er klar til dem. Heltene fra alle Tahrir'erne i Irak, fra den allernordligste spids til den sydligste spids del af Irak, vil vælte jer!"

Forrige fredag (se foto) blev aktivister angrebet af regeringsloyale bøller, der invaderede pladsen for at overtage den og stoppe de fortsatte legitime protester.

Alle fotos er fra protesten i Bagdad 17. juni og fra videoer sendt af 'Revolution of Iraq'.

I dag "sender Malaki sine hooligans til Tahrir-pladsen, mens sikkerhedsstyrker letter deres vej og adgang til pladsen og samtidig gør det svært for de oprørske irakiske unge at komme ind. Trods disse forhindringer "kræver et voksende antal oprørske unge demonstrerende på Tahrir-pladsen regeringens fald".

Pro-regerings-bøllerne føler, at man er ved at tabe, og forsøger at gøre de tilstedeværende aktivister rasende:

"Malakis slæng provokerer oprørerne ved at råbe: 'Hele folket står bag dig, Nouri Al Maliki!'. Pro-regeringsbøllerne begynder at lade, som om de demonstrerer mod terrorangrebet i Dujail og Firas al Jibouri – alt sammen for på ny at begynde at råbe slogans til støtte for Nouri Al Maliki".

Da det ikke lykkes at få afsporet protesterne, "forsøger Malakis slæng at angribe de oprørske unge, og oprørerne stopper dem, så de ikke har held med deres forsøg på at skabe skade og vanskeligheder", men aktivisterne er Irak, og "Sunnier og shiitiske brødre" står side om side.

Men det er ikke kun Bagdad.

"DIWANIYA: En virkelig stor demonstration fra vores oprørske unge fandt sted for meget kort tid siden".

"NASSIRIYA for kort tid siden: En fredelig demonstration blev opløst af sikkerhedsstyrker, og en del aktivister blev arresteret – det anslås, at antallet var tre".

Note

Terrorangrebet i Dujail referer til et terrorangreb på et bryllup i den "shiitiske" by Dujail i 2006 begået af Firas Al Jibouri og en række medskyldige som et led i den sektariske terrorisme i Irak. Al Jibouri og 14 andre gerningsmænd, som dræbte 70 bryllupsgæster, er netop blevet dødsdømt.

En af anklagerne, som Saddam Hussein blev henrettet for, var for en påstået massakre i 1982 på shiitter i Dujail efter et mislykket attentat mod ham. (KP)

Og vi slutter af med dette fra Ted Ralls "Revolutionen bliver ikke uaktuel"

"Vil Tahrir-pladsen komme til Washington?"
16. juni 2011/Information Clearing House

- Jeg plejede at arbejde for Demokraternes kandidater. Jeg var studenteraktivist. Jeg marcherede i protest.

Men i 1980'erne forlod jeg politik. Jeg var stopfyldt. Venstrefløjen var impotent og tåbelig. Man ønskede ikke at forandre tingene og var tilfredse med skuespil. Endog med dårligt skuespil. Nørd på styler, kedelige talere, stupide slogans, de samme gamle slagsange: "Et forenet folk vil aldrig blive besejret".

Bortset fra ... at vi blev besejret. Vi kæmpede ikke engang.

Vores protester havde dårlig tilslutning. Medierne ignorerede os. Vi tabte altid. Selv Demokratene var ligeglade med vores holdninger. Da Bill Clinton vandt i 1992, kunne den progressive fløj af partiet bruges til en bestemt ting: Stem demokratisk.

Sammen med millioner andre sivede jeg bort.

Nu endelig for den første gang i årtier er jeg begejstret.

Vi kan forandre alting. Her. I Amerika. NU.

Folk gør oprør. I Tunesien, Ægypten, Jordan og Syrien, patriotiske afghanere, irakere og yemenitter bekæmper marionetdiktatorer holdt oppe af amerikansk militær besættelse. De kræver en afslutning på voldelige, korrupte regeringer, der tjener sig selv, men ikke befolkningen.

Folk i Mellemøsten og i europæiske lande som Grækenland nægter at acceptere systematisk fattigdom og arbejdsløshed, så et lille bundt korrupte, tæt forbundne eliter kan fortsætte med at dygne rigdom sammen.

Hvorfor kun i andre lande? Hvorfor ikke her?

Hvorfor kan vi ikke have en Tahrir-plads?

Euroland: Det store eksperiment

Det er måske kun et spørgsmål om tid førend de fattigste eurolande krakker under byrderne af den økonomiske politik i EU's fællesvaluta projekt

Den økonomiske krise raser med uformindsket styrke i Den europæiske Union. De seneste måneder har det vist sig, at EU's og IMF's såkaldte krisehjælp til Grækenland sidste år på 110 mia. euro, ikke har hjulpet hverken Grækenland eller det græske folk med at komme fri af gældslokken. Hjælpepakken og dens medfølgende politiske krav til privatiseringer og nedskæringer har nærmere haft den modsatte effekt end økonomisk genopretning.

Beløbet på 110 mia. euro blev planlagt til at komme til udbetaling hen over 4 år med 38 mia. i 2010, 40 mia. i 2011, 24 mia. i 2012, og 8 mia. 2013. Og også inden for de enkelte år kommer pengene til udbetaling i portioner.

Samtidig er den græske økonomi underlagt konstante eftersyn op til hver ny udbetaling, så långiverne kan se om den økonomiske medicin har nogen effekt. I februaftersynet så alt stadig nogenlunde ud, og lånene kom planlagt til udbetaling. Men så gik det tilsyneladende galt, den økonomiske krise er værre nu end for et år siden, underskuddet på handelsbalancen og på statsbudgetterne er fortsat med at stige.

Det fik i første omgang den nye chef for IMF til at lukke kassen i for næste udbetaling førend der var forhandlet en ekstra hjælpepakke med et nyt lån på plads på omkring 120 mia. euro, med tilhørende betingelser om skærpede krav til massefyringer af offentligt ansatte og yderligere nedskæringer og privatiseringer mv..

I Grækenland er de nye nedskæringskrav blevet mødt med stadig større desperation og vrede, flere generalstrejker og nærmest daglige massedemonstrationer. Den socialdemokratiske Papandreou-regering er tæt på at miste sit parlamentariske grundlag og har forgæves forsøgt at bejle til den borgerlige side af parlamentet. Før weekenden

endte det parlamentariske cirkus med en mindre regeringsrokade og udnævnelsen af Evangelos Venizelos til ny finansminister.

Hen over weekenden har den stået på langstrakte forhandlinger mellem eurolandene og IMF om, hvordan en ny 'hjælpepakke' skal finansieres, og om der kan stilles krav til de private långivere om f.eks. at udskyde indløsnings-tidspunktet for statsobligationer. Det sidstnævnte er en løsningsmodel, der straks fik det franske rating bureau Fitch til at true med at erklære Grækenland konkurs.

IMF har i første omgang modvilligt frafaldet kravet om, at den nye hjælpepakke skulle være på plads førend næste portion af sidste års hjælpepakke kan komme til udbetaling midt i juli.

Til gengæld skal det græske parlament inden, i bred enighed, vedtage hovedpunkterne i den dikterede krisepakke og acceptere, at EU overtager administrationen med salg af grunde og privatiseringer!

En stat bankerot

Uanset om de nye låneomlægninger og evt. nye penge fra EU og IMF kommer på plads, er det kun en stakket frist. Gældsbyrden er allerede ubærlig. Hvad der derfor reelt er på dagsordenen også på denne uges EU-topmøde er, om Grækenland kan afskrive gælden på en planmæssig måde, og evt. forlade den fælles valuta.

En selvstændig valuta og en befrielse fra de dækningsløse lån og gældsbyrden, og gennemførelsen af selvstændig økonomisk politik, er en løsning, som flere andre lande verden over har valgt, når det har vist sig at IMF-dikteret hestekur, fri markedspolitik og privatiseringskrav ikke stopper kriser eller handelsbalance-underskud.

Argentina eller Island er nyere eksempler på, at en demokratisk og selvstændig tilgang er bedre en den dikterede økonomiske løsning på kapi-

talismens kriser.

Ingen er helt sikre på, hvad et sådant skridt kan komme til at betyde for unionens store prestige- eksperiment, som indførelsen af euroen reelt har været. Hvis først ét land genindfører en selvstændig valuta, er det ikke umuligt, at andre af de hårdest ramte økonomier i Euroland vil følge efter. Det kunne blive dyr historie for Tyskland og Frankrig og andre tilbageværende lande.

Før weekendens møde, sagde eurogruppens chef Jean-Claude Juncker:

- En græsk konkurs kan risikere at tage Portugal og Irland med ned, og derefter på grund af den høje gæld, Italien og Belgien, og måske Spanien.

Men først og fremmest vil en udsivning fra euroen betyde, at stormagterne taber et af de væsentligste redskaber til at kontrollere den økonomiske politik i resten af EU-medlemslandene. Derfor genlyder propagandaen i øjeblikket med dystre forudsigelser om, at Grækenland kan udløse en ny verdenskrise og euroens sammenbrud.

Der skal ligges maksimalt pres på det græske parlament og de sidste rester af Papandreous regering til at vedtage den nye krisepakke i stedet for at lytte til demonstranterne og de strejkende på gaden, der kræver at IMF og EU bliver smidt ud af landet, at statsgælden ikke betales og at drakmen bliver genindført.

Pris til ECB-boss

Mens stormagter og hele finansverdenen lagde skylden for et kommende ragnarok på de fattigste dele af Europas befolkning fik Jean-Claude Trichet, den franske præsident for den europæiske centralbank siden 2003, i weekenden en pris fra det tyske Kiel-institut for verdensøkonomi, for hans forsvar for de frie markeds kræfter.

Ved prisoverrækkelsen brugte Trichet anledningen til et forsvar for euroen. Uden at komme nærmere ind på konkrete lande opsummerede han bl.a. at

- Det er lykkedes at holde inflationen samlet set nede under 2%, over de første 12 år, sådan som det er målsætningen. Euroområdet er desuden blandt de

mest åbne af store økonomier i verden, og tegnede sig for omkring 20% af verdensøkonomien i 2010, og tæller i dag mere end 331 millioner borgere. En befolkningsstørrelse der kan sammenlignes med USA, der har en befolkning på 310 mio. (Der er dog betydelig forskel i aldersfordeling, red.)

Det samlede årlige underskud på de offentlige finanser i euroområdet er i øjeblikket omkring halvdelen af USAs eller Japans. IMF anslår at euroområdets budgetunderskud bliver 4,4% af BNP i 2011, mod 10,8% i USA og 10,0% i Japan.

Euroens internationale rolle viser også en høj grad af stabilitet. Og de tilgængelige tal antyder, at det har været stort set uændret siden udbruddet af den globale finansielle krise. For eksempel tegnede euroen i 2010 sig for omkring en fjerdedel af verdens valutareserver.”

Skøn- og sortmaling

ECB bossen sluttede sin takketale med at konkludere at

- Samlet set har euroområdet ikke bidraget til de globale handelsubalancer, der er en af de største udfordringer for verdensøkonomien og verdenssamfundet.

Om det er den relativt positive vurdering fra centralbankchefen Trichet eller den dramatiske krisevurdering fra Juncker, den politiske leder af eurogruppen, der er den rigtige, er der ingen mulighed for at vurdere. De har begge interesse i hhv. skøn- og sortmaling. Ingen af dem giver en døjt for arbejderklassen, der er udset til at betale for krisen.

Det dokumenterer blot, at der er al mulig grund til at tage borgerskabets økonomiske forudsigelser med et betydeligt grand salt. Ikke mindst når de indeholder diktater om total underkastelse af de anarkistiske markedsinteresser.

Det kommende EU-topmøde vil udpege den italienske nationalbankchef Mario Draghi som Jean-Claude Trichets efterfølger med tiltrædelse til november. Den nye mand kommer ikke til at betyde en ændring af unionens traktatfastsatte økonomiske politik.

fsk-

Marokkanske sikkerhedsstyrker slår hurtigt til for at stoppe protester i Casablanca 1. juni 2011

EU støtter fortsat pseudo-demokrati i Marokko

EU har tilkendegivet sin støtte til Marokkos symbolske politiske reformer, selvom det marokkanske civilsamfund kalder den nye forfatning 'en forfatning til et diktatur'

Marokko har, siden landet opnåede uafhængighed i 1956, været styret af landets kongehus. Fra uafhængigheden til 1999 var det Hassan II, der bl.a. invaderede Vestsahara, og siden 1999 har det været hans søn Mohammad VI, som har styret landet. Marokko har ganske vist haft et folkevalgt parlament, men parlamentet har reelt set ikke haft nogen magt. I kølvandet på de marokkanske protester i februar og marts, samt alt hvad der i øvrigt er sket i Nordafrika og Mellemøsten, lovede Mohammad derfor politiske reformer for at imødekomme befolkningens krav om demokrati.

Reformerne blev lanceret på en af de tre statsstyrede tv-kanaler i fredags, og indholdet var til stor ærgrelse for den spirende marokkanske demokratibevæ-

gelse og befolkningen i det besatte Vestsahara. Reformerne ser ud til at være mere af det samme pseudo-demokrati, som har kendetegnet landet indtil nu. Selvom Mohammad VI nu skal vælge en statsminister fra parlamentets førende parti, som under overvågning fra kongen vil have kontrol over indenrigspolitikken, fastlægger kongen fortsat suverænt udenrigs-, forsvars og religionspolitikken. Desuden kan kongen fortsat gennemføre dekretter uden om regeringen.

For marokkanske demokrati-demonstranter og de undertrykte saharawier i det besatte Vestsahara er EU's støtte til det marokkanske kongedømme et klart signal om, at EU ikke har ændret holdning til Marokko efter det arabiske forår. EU's politik er fortsat styret af økonomiske interesser – stabil adgang for EU's virksomheder til fosfater, olie og fiskerimuligheder. Så længe kongedømmet kan sikre dette, er der ikke set signaler til, at EU presser på for reelle demokratiske reformer.

Mads Barbesgaard,
Folkebevægelsen mod EU

Euro gældskriserne: Grækenland, Portugal, Spanien Gælden kan ikke betales tilbage

Af Bob Chapman

Så snart långivningen stopper, går bunden ud. Den amerikanske og europæiske lavrentepolitik har et væsentligt ansvar for situationen, og stimuleringsplanerne har ikke virket

Det er nu over et år siden, tragedien blev en realitet, men vi skrev om Grækenland og Italien for ti år siden. Begge bøjede reglerne for at komme med i euro-zonen. Vi ved nu, at Goldman Sachs og JP Morgan Chase assisterede dem med at skabe CDS-ordninger (Credit Default Swaps). Der var enkelte europæiske journalister, som skrev om dette emne, men eliten kontrollerer medierne, og kun få bemærkede, at Grækenland og Italien var gennemfaldske.

Begivenhederne inden for det sidste år minder os om dengang, den gældskrise løb løbsk, som uheldigvis stadig plager os. Det, der sluttelig førte til vanskeligheder for Grækenland og andre lande i euro-zonen, var nul-rente-politikken fra den amerikanske centralbank og den blot lidt højere rentesats fra Den Europæiske Centralbank. Denne politik opmuntrede til spekulation og skabte problemer, der ellers aldrig ville være dukket op.

Desuden var stimuleringsiltagene fra begge centralbanker indrettet til at redde den finansielle sektor, og i denne proces fremmedes spekulation fra de samme personer, som skabte problemerne i første omgang. Det startede med QE1 og stimulus 1, som man nu har erkendt har drevet inflationen op. Vent og se til næste år, hvor QE2 og stimulus 2 dukker frem. Det vil blive højt chokerende.

Ingen genoplivning

For at forstå, hvilken taber 'lavrenten' er, så se på de økonomiske fremskridt. Der har ikke været nogen genoplivning under hverken QE1 eller QE2. Selv faste

30-års lån på 4,6 pct. har ikke opmuntret folk til at købe hus. De er enten totalt flade eller ved ikke, om de stadig har arbejde om fem måneder eller et år fra nu, så hvordan kan de købe et hus? Forbruget falder sammen med lønningerne. De små gevinster, vi ser, er for størstedelen resultatet af højere inflation.

Væksten gik fra 3,1 % i fjerde kvartal af 2010 til 1,8 % i 1. kvartal af 2011. Vi havde forudsagt 2-2,5 % vækst i 2011. Det er ikke meget at fremvise som resultat af de mindst 1.800 milliarder dollars, der er brugt til QE2 og stimulus 2. Uden disse havde vi sandsynligvis haft en minusvækst på 2 %.

Tænk lige over det! Billioner af dollars anvendt med ringe resultat. Det er åbenbart, at sådanne programmer ikke fungerer særligt godt. Man skulle tro, at Nationalbanken havde fundet på noget bedre efter to sådanne fiaskoer. De ved, hvad løsningen er, men vil ikke iværksætte den: Det er at rense ud i systemet og imødesee en deflatorisk depression. Men det vil ske, om de kan lide det eller ej. I mellemtiden er bagsiden en inflation på 10 % på vej op mod 14 % ved årets slutning, og en endnu større bølge i 2012 og igen i 2013. "Ikke imponerende resultater" er ikke det rette ord. Det er en katastrofe, og Fed, den amerikanske nationalbank, fortsætter ud ad samme spor.

Som resultat af QE3-planens vanskeligheder (*stabiliseringsplan for det monetære system, KP*) kan vi spekulere på, hvad aktiemarkedet gemmer til os. Vi tror, at der vil ske en nedjustering i fremtiden. Hvis det sker, vil det så have en negativ indvirkning på økonomien? Selvfølgelig. Alle de gode nyheder, yderligere stimulering fra Nationalbankens side, vil blive forkastet. Hvad gør Nationalbanken så for et dacapo? Ska-ber flere penge og kredit, sandsynligvis. Betyder det hyperinflation? Naturligvis vil det gøre det. Hvis Fed stopper, er spillet ude. Vi ser også færre resultater af de yderligere stimulerende tiltag. Det kaldes loven om reduceret fortjeneste. I mellemtiden falder dollaren stadig lavere i forhold til andre valutaer, men mere

betydningsfuldt over for guld og sølv.

Det er svært at tro, men selvom Fed har tilvejebragt finansielle strømme og assisterende spekulative strømme, så Wall Street, banker og kreditselskaber kan høste megaprofitter, har det stadig ikke skaffet nok likviditet til at nationalproduktet vokser! De små og mellemstore virksomheder er blevet lukket ude. De sidstnævnte deltagere deltager ikke i spillet; det er realkreditselskaberne, hedgefondene og resten af spekulantinstitutionerne, som nyder fordel af den udvidede likviditet og Fed-direktør Bernankes bestræbelser på at holde aktier og obligationer kunstigt oppe. Fed og de andre fastholder denne proces.

Der er minusser ved det for Fed og vennerne – nemlig højere råvarepriser og højere priser på guld og sølv. Bankerne tog midlertidig vare om sagen og har ikke helt afsluttet deres seneste kortvarige udflugt til denne sektor.

Frygten for statsbankerot

Der er fortsat frygt, både hvad angår den græske gæld og deres CDS, Credit Default Swaps, og også for andre eurozone-medlemmer. De kan stadig eksplodere i ansigtet på alle som en delvis, om ikke total bankerot, som er meget sandsynlig. Bankerne står på den forkerte side af denne handel såvel som handelen med obligationer ikke kun i Grækenland, men også i fem andre lande.

Til syvende og sidst fungerer skrivebordsanalyser af problemerne aldrig. Problemerne dukker op igen med nye ekstra problemer i tilgift. Kombinationen af overdreven spekulation og likviditet og 'for store til at gå ned' vil ende skidt, som det altid gør. Konkursen vil før eller siden stikke sit grimme hoved frem.

Grækenland og andre kan som sagt være årsag til omfattende obligations- og CDS-problemer, og det afspejles ikke kun i en lavere euro, men i højere græske obligations-afkast på 16 3/8 % på deres tiårige obligationer og 23 3/4 % på toårige, og Portugal, Irland og Spanien ligger ikke langt efter. Socialisterne har

netop klart tabt det seneste valg i Spanien, hvilket har vist, at befolkningen er træt af regeringens og bankernes løgne. Euroen forsøger at bryde en kurs på 1,4 dollars i nedgående retning som følge af disse valgresultater og det græske dødvande.

Det er indlysende, at Grækenland ikke kan betale sin gæld og mindske sit underskud, og de øvrige skyldnationer er i samme båd. CDS-markedet vil blive alvorligt afbrudt, hvis der kommer en statsbankerot. Denne frygt for smitte kunne ses i de højere rentesatser i Spanien, på godt 30 % – den højeste opadgående bevægelse i år. Grækenland, Irland og Portugal har problemer, der aldrig kan løses, og Spanien, Italien og Belgien ligger ikke langt efter.

Spanien gennemfører økonomiske stramninger, hvilket de seneste har uger bevirket, at millioner af mennesker har demonstreret i 72 spanske byer. De 17 autonome regioner har fordoblet deres gæld de sidste to et halvt år. Socialisterne vidste ikke, hvordan de skulle stoppe det; nu er de ude af regeringskontorerne. Spanien er på vej mod bankerot. De kan ikke fortsætte på den måde. Det vil bringe CDS-problemerne helt i centrum. Det vil øge arbejdsløsheden for folk mellem 18 og 35 til 40 % eller mere. Det er ikke overraskende, at halvdelen af de protesterende var i den aldersgruppe.

Grækenland kan aldrig betale sin gæld

Den græske statsminister George Papandreou, der hemmeligt lovede Europas bankelite, at han ville sælge eller pantsætte græske statsværdier, ønsker at sælge aktier i Helleniske Telekommunikation, i de offentlige energiselskaber, Postbanken, havnene i Piræus og Thessaloniki og deres lokale vandværker. Den anslåede værdi er 70 milliarder dollars. Bankerne siger naturligvis, at de er meget mindre værd. De vil købe dem for 10-20 % af, hvad de er værd – hvilken nyhed! Kabinettet gik som ventet med til udsalget uden klynk. EU kræver, at alle disse værdier sælges øjeblikkeligt, så bankerne kan købe dem så billigt som muligt.

Bankernes trussel går på, at hvis man ikke sælger og sælger hurtigt for et usselt beløb, så vil de ikke yde lån på 42

milliarder dollars over de næste 2,5-3 år. Hvis der ikke findes midler til at betale af på gælden, vil den blive 'genprofilet' – en eufemisme for konkurs og gældssanering eller måske gældsudvidelse.

Dertil kommer truslen om, at bankerne og ECB/Den Europæiske Centralbank for euro-zonen vil nægte at forsyne det græske banksystem med yderligere likviditet. De ville så indrømme, at det nye begreb 'genopfyldning' betyder bankerot. Det vil ende med, at Grækenland forlader euro-zonen og euroen, går totalt bankerot og udsteder en ny drakme på 50 % af euroens værdi – og måske endog at man forlader EU.

Jens Weidmann, Bundesbanks nye præsident, har udtalt, at der ikke kan være noget kompromis om monetær stabilitet og en tilbagevenden til normaliteten og fuld adskillelse mellem penge- og finanspolitik. Det synes klart for os, at på trods af en gæld på 620 milliarder dollars vil Tyskland skære Grækenland fra. De tyske vælgere sagde det ved sidste måneds valg. Tyskerne skulle have accepteret en nedskrivning på en halvering – 0,5 dollar for en dollar – som grækerne tilbød for et år siden.

Selv om Grækenland solgte ud for 50 milliarder dollars af sine værdier, ville det være en dråbe i havet, da man umuligt nogensinde kan betale den tilbageblevne gæld. Det viser, hvor forsømmelige bankerne og de stærke lande var ved at tillade gælden at akkumulere. Oveni skjulte Goldman Sachs og JPMorgan Chase problemerne via CDS-ordninger, og nu vil de samme banker og andre plyndre landet.

For nylig måtte Jean-Claude Juncker, formand for komiteen for euro-zonens finansministre, indrømme, at han løj om det hemmelige møde, bankerne havde om Grækenland. Han er endnu en, som udtaler, at Grækenland ikke kan betale sin gæld med den nuværende gældsbyrde. Både han og Lorenzo Bini Smaghi, medlem af bestyrelsen for Den Europæiske Centralbank, udtaler, at en delvis eller total betalingsstandsning ville bringe hele EU og euroen i fare.

Faktisk har nogle af disse forsvarere for bankerne, og især de tyske, underholdt med, at Tyskland burde kontrollere det græske budget og opkræve skatter. Det vil sige, at et finansielt SS skal køre tingene, ikke bare i Grækenland, men også i Irland og Portugal, og med tiden også i Belgien, Spanien og Italien.

Store rystelser på vej

Det bør noteres, at ECB udbetalte en kapital på 14 milliarder dollars og besidder gældsbeviser på 183 milliarder dollars i græsk gæld. Vi siger, at ECB allerede er insolvent. Det kunne være, at dette fupnummer – meget lig den amerikanske nationalbanks – snart vil finde sin afslutning. Nogle tror, at en 50 % nedskrivning er på vej for den græske gæld. Det ville have hjulpet for et år siden, men ikke nu. Det er nu to tredjedele nedskrivning eller mere. Vi kan forestille os, at Grækenland, Portugal, Irland, Belgien, Spanien og Italien skulle genkapitalisere ECB ... glem det!

Der er derfor, at en delvis eller total gældssanering ikke er på tale. Netop for at vinde tid vil ECB sparke dåsen ud ad vejen, så længe det går. Disse seks lande i vanskeligheder skulle alle vende tilbage til deres gamle valutaer, nedskrive med mindst to tredjedele og forlade euro-zonen.

Europæiske obligationsindehavere vil med en 50 % afskrivning af gælden få omtrent 1,2 billioner dollars for græsk, portugisisk og irsk gæld. Hvis vi iberegner Spanien, Italien og Belgien, og nedskriver deres gæld med 50 % er det yderligere 846 milliarder dollars. Det ville let ødelægge ECB og euro-zonen.

Vi forudser, at der inden oktober er gennemført reformer ikke kun i EU og euro-zonen, men ligeledes i Storbritannien og USA.

Kampen raser i euro-zonen, EU, Storbritannien og USA om den overvældende gæld. Gælden er totalt ubetalelig.

Denne gældsdans vil kunne fortsætte i fire eller fem måneder. Selv midlertidige løsninger vil ikke virke. Gælden er ubetalelig. Så snart långivningen stopper, vil bunden falde ud.

Det samme gælder også for USA.

Bob Chapman laver finansielle forudsigelser på The International Forecaster. Oversat efter Global Research

Tyrkiet: Valgsucces for venstrekræfter

Blokken for Arbejde, Demokrati og Frihed og EMEP havde stor fremgang ved tyrkisk parlamentsvalg

Det tyrkiske parlamentsvalg den 12. juni gav det regerende AK-Parti en solid majoritet, men ikke tilstrækkelig til alene at kunne gennemføre planlagte forfatningsændringer.

Alligevel skete der vigtige udviklinger ved valget på den parlamentariske front.

Det tyrkiske valgsystem med en spærregrænse på ti pct. har i årevis effektivt holdt mindre partier, ikke mindst venstreorienterede, uden for parlamentarisk repræsentation.

Valgloven og loven om politiske partier er levn fra militærkuppet i Tyrkiet i 1980. I de sidste små halvtreds år er 29 tyrkiske politiske partier tvunget til lukning, beskyldt for enten at være 'anti-sekulære' (islamiske) eller 'pro-terror'.

Et af de partier, som således er holdt ude, er EMEP-partiet, der i 90'erne udsprang af det illegale Tyrkiets Revolutionære Kommunistiske Parti (TDKP).

EMEP har været en initiativtager til at stifte en valgalliance – Blokken for

EMEP's tidl. formand Levent Tüzel blev valgt som uafhængig kandidat i Istanbul

Arbejde, Demokrati og Frihed. Hovedkræfterne i blokken er EMEP og det kurdiske Fred & Demokrati Parti (BDP). I nogle hovedbyer opstillede EMEP uafhængige kandidater, men deltog samtidig i mere end 40 byer landet over som Arbejderpartiet EMEP.

Valgalliancen var en betydningsfuld succes. BDP fik 2,5 millioner stemmer (6,7 pct.) og 36 deputerede, en fremgang på 15 parlamentsmedlemmer. En række uafhængige kandidater blev også valgt for blokken, heriblandt Levent Tüzel, EMEP's formand gennem en årrække, der op til valget frasagde sig formandskabet i EMEP for at kunne stille op som uafhængig kandidat i Istanbul.

Levent Tüzel fik et kanonvalg med mere end 140.000 stemmer.

De uafhængigt valgte kandidater har tilsluttet sig BDP's parlamentsgruppe

for at kunne danne en parlamentsblok, som kræver mindst 20 deputerede.

De uafhængige kandidater for blokken har været støttet af hundredvis af fremtrædende personligheder, intellektuelle og kunstnere, og af en række ngo'er og faglige organisationer.

Den palæstinensiske tidligere guerillaleder Leila Khaled deltog i et valgmøde i byen Mersin for en af kandidaterne Ertugrul Kurkcü, og erklærede ved valgkampsfesten:

"Vi har en fælles kamp. Når jeg er her med jer i dag, er det, fordi jeg ser jeres kamp som min kamp. Vi vil føle sejrens glæde den 12. juni."

Den fængslede leder af det kurdiske PKK, Abdullah Öcalan, anbefalede støtte til BDP og i Istanbul til uafhængige kandidater som Tüzel og Sırrı Süreyya Önder.

Under valgkampen var der en del eksempler på overfald fra De grå ulve på kandidater og tilhængere af denne valgblok. Bl.a. blev to tilhængere af Tüzel angrebet med knive i Istanbul den 29. maj.

Blandt de spørgsmål, som vil blive taget op efter valget, er en ny forfatning, som AKP vil gennemføre, og ændringer af loven om politiske partier og valgloven.

Arbejder-, Demokrati- og Frihedsblokken fik en valgsejr

Af Selma Gürkan, formand for EMEP

Parlamentsvalget den 12. juni tegnede et billede af store problemer, som viser, at den kommende tid ikke bliver nem for det regerende parti, AKP, og andre systempartier.

Den væsentligste faktor bag AKP's stemmetal var ikke en øget folkelig støtte til AKP's politik, men opløsningen af højrepartier, hvis stemmer gik til AKP. AKP blev centrum for det konservative højre. Og i det kurdiske område led AKP et stort nederlag.

CHP (det socialdemokratiske parti) fik ikke tillid nok som et alternativ blandt folket; og "det nye CHP" m.fl.

var færdige, før de fik begyndt. CHP fik 26 pct. af stemmerne og vandt 135 parlamentspladser, men blev øjeblikkeligt et parti med indre problemer.

Med næsten 50 pct. af stemmerne og 326 parlamentspladser ser AKP ud til at have held med at narre folket, men den kommende tid bliver ikke god for vort folk, og vi behøver ikke være spåmænd for at forudsige, at der venter AKP en hård tid.

Det er, fordi Tyrkiet er et land med en lang række problemer – i økonomien, udenrigspolitikken, det kurdiske

Selma Gürkan, formand for Arbejderpartiet (EMEP)

spørgsmål, pres mod og diskrimination af mindretal, kvindespørgsmålet, miljøproblemer, problemer i uddannelsessystem og sundhedsvæsen, arbejdsløshed osv. Løbende underskud, indlands-

og udlandsgæld, voksende skatter, højre priser og øget inflation viser, at AKP vil stjæle en smule brød fra folket hver eneste dag.

AKP-regeringen, som spillede et demokratisk falskspil ved at besmykke kup-forfatningen med en folkeafstemning, var heller ikke i stand til at afkøle den voksende kurdiske bevægelse og arbejderbevægelsen med vage løfter.

Vi, Arbejderpartiet (EMEP), lægger vægt på demokratiske fremskridt for arbejdere og arbejdende, kurdere, tyrkere og alle folk i Tyrkiet. Fra vores grundlæggelse har vi insisteret på at forene alle kræfter, som kæmper for arbejderne, for fred, demokrati og fri-

hed for at skabe et alternativ til AKP og andre systempartier.

Som resultat af dette deltog vi i valget med uafhængige kandidater i Arbejder-, Demokrati og Frihedsblokken. BDP – den kurdiske bevægelses politiske parti i Tyrkiet – og vi (Arbejderpartiet) var hovedkræfterne i denne blok. Der deltog 16 partier og organisationer i den.

På trods af alle de udemokratiske valglove, en spærregrænse på ti pct., arrestationer og drab (to kurdiske børn og en pensioneret lærer blev dræbt af politi under valgkampen) er Arbejder-, Demokrati og Frihedsblokken den virkelige vinder af dette valg.

Vores tidligere formand Levent Tüzel blev valgt til parlamentet fra Istanbul med 143.000 stemmer. Med samlet 36 parlamentspladser har denne blok vist, at den er en folkelig bevægelse. Med 11 kvindelige parlamentsmedlemmer viste blokken også en anden tilgang end de andre partier. Med kandidater fra alle nationaliteter (tyrkere, kurdere, syrere) og alle trossamfund blev denne blok den virkelige oppositionskraft i kampen for en demokratisk forfatning og et demokratisk Tyrkiet.

Alle arbejder-, demokratiske og progressive kræfter i Tyrkiet bør analysere resultaterne af dette valg omhyggeligt og forene deres kræfter i denne blok.

EMEP: Nej til NATO og missilforsvars-systemet

Udtalelse fra Tyrkiets Arbejderparti, EMEP

AKP-regeringen (Retfærdigheds- og Udviklingspartiet) fortsætter med at lyve over for det tyrkiske folk. Op til NATO's Lissabon-møde udtalte AKP-lederne, både statsminister Erdogan og udenrigsminister Davutoglu, at de havde indvendinger mod visse dele af Projekt Missilforsvars-system, der var sat på dagsordenen af NATO.

Efter Lissabonmødet, hvor Tyrkiet var repræsenteret af præsident Abdullah Gul, påstod officielle udtalelser, at Tyrkiet havde haft succes med fremlægge sin sag, som om dets indvendinger mod projektet faktisk blev taget i betragtning.

På NATO-mødet blev missilforsvars-system-projektet vedtaget, og forbindelserne mellem NATO og EU blev diskuteret, både med EU-lande, som ikke er medlemmer af NATO, og ikke EU-lande, der er NATO medlemmer – ligesom man opdaterede sin tidsplan og traf nye beslutninger vedrørende besættelsen af Afghanistan.

Indvendingerne fra AKP-regeringen blev imødekommet på den måde, at man ikke nævner noget lands navn specifikt, selvom projektet er rettet mod et specifikt land eller lande (hvoriblandt Iran skal forstås), samt ved at ansætte nogle tyrkiske stabsmedlemmer i Echelon-kommandoen, og ved at specificere, hvor præcist fjendtlige missiler vil blive skudt ned af missilforsvars-systemet.

Ingen af indvendingerne blev sat på dagsordenen under Lissabon-mødet. Det er åbenlyst, at Projekt Missilforsvars-system er organiseret mod folket i Mellemøsten, og ikke mindst Iran og Syrien. Visse kritiske emner, som hvor præcist fjendtlige missiler skal skydes ned af missilforsvars-systemet, i hvilke lande de vil blive lokaliseret, og hvem der trykker på knappen, blev ikke drøftet på Lissabonmødet.

Når missilforsvars-systemet er virkeliggjort, vil den amerikanske regering uanset indvendingerne fra AKP alene stå i spidsen for beslutningerne og som overhoved for NATO trykke på knappen.

Missilforsvars-projektet baner derudover vejen for et salg af missiler og missil-hardware til Tyrkiet og andre NATO-medlemmer. De amerikanske våbenmonopoler er helt sikkert de ultimative vindere.

Missilforsvars-projektet fik AKP's udenrigspolitik til at kollapse. Den politik, der betegnes som "ingen problemer med nabolandene", og som praktiseres af udenrigsminister Davutoglu, har vist sig at være en uhyrlig løgn. Missilforsvars-systemprojektet betyder problemer med naboerne. Det betyder Tyrkiets deltagelse som et grænse-gendarmeri i forbindelse med de trusler, som EU og USA retter mod nabolandene.

Det betyder også at være del af kon-

flikten på Israels side på vegne af USA. Fra sin første dag har vort parti (EMEP) fremført ideen om, at Tyrkiet bør droppe sit NATO-medlemskab. NATO er ikke en forsvarsorganisation. Det er en krigsmaskine, der udgør en aggressiv trussel mod folkene i hele verden, og også fungerer som politibetjent for den internationale imperialistiske kapital.

NATO, som forsøgte at narre verdens folk med den store løgn, at man i lang tid forsvarede 'verdensfreden' (såkaldt!) mod truslen fra USSR og Warszawapagten, forøgede sin magt og styrkede sin tilstedeværelse efter Sovjetunionens og Warszawapagten's kollaps.

Når NATO's rolle i de nuværende besættelser og angreb tages med i betragtning, så står det klart, at NATO ikke er en organisation, der beskytter verdensfreden, men truer den.

Tyrkiet må øjeblikkelig droppe NATO-medlemskabet og fokusere på en venskabspolitik med sine naboer.

NATO skal opløses!

Atomvåben skal udryddes!

Våbenkapløbet, som opmuntres af de imperialistiske monopoler, skal stoppes!

Kamil Tekin Surek
vicepræsident, EMEP

Borgerskabet vælger konfrontationslinjen

*Med 112 års
institutionaliseret
klassesamarbejde skal
fagbevægelsen til at
indstille sig på åben
klassekamp. Borgerskabet
ser ud til at vrage
samarbejdslinjen for at føre
konfrontation, mens den
socialdemokratiske
fagbevægelse svækkes
drastisk i blandt andet
antallet af medlemmer.
Hvad gør de
revolutionære?*

Arbejdsgiverne – internationalt som nationalt – har smidt masken: Klassesamarbejdet er afblæst. Fuldt tryk på direkte klassekonfrontation.

EU-kommissionen 'anbefaler' konkrete medlemslande at gribe direkte ind over for de kollektive forhandlingssystemer og forskellige automatiske lønmekanismer.

På globalt plan vil arbejdsgiverne skrotte konventionen mod usaglige opsigelser, hvilket efter alt at dømme skal ses i et langt større strategisk perspektiv, der har til hensigt at gribe tingene betydeligt mere aggressivt an: Væk med klassekompromiserne.

Konkret ser vi i Danmark en national afdeling af det amerikansk ejede CSC, som tromler frem med totalt ublu krav over for PROSA-ansatte, hvor aftaler tilsidesættes og hæmningsløse metoder tages i brug.

Det er ikke et skift, som sker hen over natten. Det er en proces, som har været i gang længe og fortsætter i mange år fremover, hvis borgerskabet lykkes med deres hensigt. Det tager sin tid at nedbryde klassesamarbejdets institutioner.

Klassesamarbejdet blev i Danmark formaliseret helt tilbage i 1899 med septemberforliget (Hovedaftalen), hvor arbejdernes daværende faglige repræsentanter indgik en klassefred ved blandt at anerkende 'arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet'. Hovedaftalen blev udbygget med arbejdsretten,

forligsinstitutionen med voldgift samt andre institutioner og regler, der alle havde til formål at forpligte arbejderklassen til fredspligt i overenskomsternes perioder.

Systemet her i Norden anses for at være unikt, idet det hedder sig, at arbejdsmarkedets parter selv afgør forholdene. Dette er kun til dels rigtigt; virkelighedens verden er langt mere præget af statens mellemkomst og diktatorer, eksempelvis ved ophævelse af overenskomst til lov. EU har i hvert fald to årtier jævnlige dikteret forholdene på arbejdsmarkedet, eksempelvis ved fastsættelse af den ugentlige arbejdstid til 48 timer.

Samtidig er de faglige ledere sammenvokset med arbejdsgiverne og den kapitalistiske stat, hvilket har gjort arbejdernes reelle indflydelse på egne arbejdsforhold illusorisk. Forbundsledelserne fungerer som systemets og dets interessers forlængede arm – vendt mod arbejderklassen. Den manglende appel og kampgejst fra fagtoppens side afspejles tydeligt i den negative medlemsudvikling.

Det korte af det lange er, at borgerskabet i mere end et århundrede har foretrukket klassesamarbejdets vej, med meget få og korte perioder som undtagelsen. Reformisterne har været villige instrumenter i dette forehavende, hvilket har været opportunt for borgerskabet – og til tider nødvendigt, som de første år under 2. Verdenskrig dokumenterede.

Klassesamarbejdet har gennem hele perioden tvunget arbejderklassen til at forholde sig til institutionerne og reglerne. Forhandlingsretten og urafstemninger ved overenskomstfornyelser har i den situation været redskaber, der måtte udnyttes maksimalt under de givne omstændigheder. De er derfor også på mange måder – fra arbejdsgivere og stat – blevet grundigt undergraved, og der er i dag kun små, uigennemsigtige rester tilbage.

Når arbejdsforholdene i enkelte perioder er blevet rykket til fordel for arbejderklassen, skyldes det ikke klassesamarbejdet eller dets institutioner, men det aktuelle styrkeforhold mellem klasserne. Her skal det nævnes, at Sovjetunionen – og efter verdenskrigen folkede-

mokratierne i Østeuropa – fungerede som en meget gunstig faktor frem til midten af 50'erne.

Når reformister og revisionister vil tilskrive klassesamarbejdets vej æren for 'Velfærdsdanmark' og de relativt forbedrede forhold i denne epoke, så er det ukorrekt!

Den vigtigste kritik, der bør rettes mod klassesamarbejdets vej, er, at den *bedrager arbejderklassen* i forhold til den revolutionære vej frem mod socialismen. Klassesamarbejdets vej er brolagt med illusioner om kapitalismens 'goder' og arbejderklassens angivelige 'medbestemmelse'. Det tjener udelukkende formålet at stække den revolutionære linje, ifølge hvilken klassekampen vil kunne føre til et nyt samfund, som kan garantere arbejderklassen og folket varige og stadig bedre leveforhold.

Når nu borgerskabet slår ind på konfrontationslinjen, er det jo ikke, fordi de har valgt den revolutionære vej til gunst for arbejderklassen. De vælger en ny strategi, fordi klassesamarbejdet i forhold til deres interesser virker som snærende bånd. De ønsker en åben konfrontation for at øge udbytningsstemplet.

Strategien bliver konfrontation

Det kommer til udtryk på forskellige måder og niveauer.

I vores egen lille andedam har der i måneder kørt en konflikt mellem det amerikansk ejede multinationale CSC og fagforeningen PROSA. Baggrunden er, at CSC har krævet uhyrlige arbejdsforhold af netop denne gruppe ansatte – i første omgang. De PROSA-ansatte er stillet over for krav om opsigelse af deres tryghedsaftale, hvilket i realiteten er det samme som at underskrive deres fyringseddél uden opsigelsesvarsel, da CSC i Danmark står over for en dra-

stisk nedskæring med rationalisering til følge. Samtidig har arbejdsgiveren krævet, at lønnen skal skæres voldsomt og tillæg fjernes. Overarbejdsbetaling kan man kigge i vejviseren efter.

Det er ikke blot krav fra en arbejdsgiver, der i situationen adskiller sig fra normale udspil. Kravene har åbenlyst til hensigt at knække PROSA, som ubetinget er den mest kampvillige organisation inden for it-feltet. I respekt skal det nævnes, at også HK-Medie i København markerer sig.

I bestræbelsen på at få lagt PROSA ned har CSC-ledelsen importeret arbejdskraft fra Indien som skruerbrækere – vel at mærke arbejdere, der ikke var klar over, hvilken beskidt rolle de var tiltænkt at spille.

Alt i alt fører CSC sig uhyre aggressivt frem set i forhold til de sædvanlige samarbejdsforhold under 'den danske model'.

Springer vi fra lokale forhold til EU, kan vi konstatere, at Kommissionen i hvert fald to årtier under dække af blandt andet harmonisering løbende har grebet ind over for gældende overenskomster hos medlemslandene.

Konvergenskravene betød for år tilbage, at EU berettigede sig selv til at gribe ind over for et enkelt lands finanser, hvis ikke underskuddet blev holdt på mindre end tre pct. af bruttonationalproduktet (BNP). Tyskland har til tider ikke overholdt konvergenskravene, men har som den store økonomiske faktor krævet at blive holdt uden for sanktioner.

Efter finanskrisen i efteråret 2008 har vi set lande – først og fremmest Irland og Grækenland – med en så dårlig økonomi, at IMF og EU's centralbank har givet lån med direkte virkning på landenes finanspolitik, men også på lønninger og dermed overenskomstforhold i specifikke lande.

I forhold til Grækenland er det sket så heftigt, at FN's arbejdsmarkedsorganisation ILO har sat spørgsmålstejn ved, hvorvidt Grækenland gør sig skyldig i et brud med de internationale konventioner. Det drejer sig bl.a. om retten til at organisere sig fagligt og forhandle kollektive overenskomster samt lønbeskyttelse.

De græske kriselove sætter en centralt aftalt mindsteløn ud af kraft som

følge af, at man lokalt godt kan aftale andet. Desuden tillades det også at beskæftige unge under 24 år på ringere vilkår end overenskomsternes minimumskrav. Endelig har regeringen sænket de offentlige løn to gange i 2010. Det er alt sammen eksempler på, at det kollektive aftalesystem er sat ud af kraft.

Konfrontationskurs: Skruerbrækkerbus med politieskorte ved CSC

For et par uger siden præsenterede EU-kommissionen så en række anbefalinger til de enkelte medlemslandes økonomiske politik. Flere fik besked på at gribe ind i de kollektive overenskomster.

Det er første gang, kommissionen giver specifikke anbefalinger baseret på landenes egne indberetninger som et led i det såkaldte EU-semester. På næste topmøde skal EU-landenes regeringschefer godkende dem og dermed forpligte sig til at få dem gennemført.

- *Det her er ingen diplomatisk øvelse, men en kollektiv skabelse af vores fælles politik,* sagde kommissionsformand Barroso.

Hovedtendensen er den samme 'medicin', som Grækenland, Irland og Portugal allerede har fået 'ordineret', men de indeholder også andre elementer. F.eks. får Belgien besked på at ændre deres automatiske dyrtidsregulering, mens Spanien skal ændre sit system for kollektive forhandlinger. Kommissionen har tidligere lanceret en ide om at svække de centrale forhandlinger og aftalerne på nationalt niveau.

Den Europæiske Faglige Sammenlutning (EFS), som er totalt socialdemokratisk, piper svagt på sidelinjen:

- *EFS opfordrer Rådet til at skifte spor og betragte lønninger som en motor for vækst og job og ikke som en fjende af økonomien. Beslutningen om at justere lønssystemer ligger hos arbejdsmarkedets parter selv. Det er ikke op til regeringer og slet ikke til EU-kommissionen. Parternes autonome ret til forhandlinger ligger milevidt*

fra kommissionens opfordring til 'at konsultere parterne'.

EFS forbliver ved appeller og har ikke den mindste intention om at rejse til kamp.

På det globale plan har arbejdsgiverne rettet et frontal angreb på en af ILO's bærende konventioner, nr. 158, som beskytter arbejdstagere verden over mod usaglige fyringer. I første omgang er det blevet afværget, fordi såvel arbejderne organisationer og regeringerne afviste angrebet, men dermed er forslaget ikke taget af bordet.

Det tolkes som et led i en større strategisk plan:

- *Det er i stil med det, vi ser på mange andre områder, hvor vi ser mere aggressive og pågående arbejdsgivere, som trækker støtten tilbage til ting, de tidligere accepterede,* udtaler Asbjørn Wahl, leder af den norske bevægelse "For Velfærdsstaten" og næstformand i det internationale transportarbejderforbunds vejsektion, til eufagligt.dk,

- *Arbejdsgiverne har hidtil accepteret ILO-konventionerne. Forslaget er en illustration af, hvordan klassesamarbejdet og klassekompromiset er i opløsning.*

Hvilke svar har arbejderklassen?

Asbjørn Wahl peger samtidig på en central problemstilling: Hvordan gearer vi arbejderklassen til de nye tider eller forhold?

- *Problemet er, at store dele af den europæiske fagbevægelse fortsætter den sociale dialog, som om den stadig virker.*

Den er imidlertid på det nærmeste sat ud af kraft, som han påpeger:

- *Fagbevægelsen taber terræn i land efter land, strejkeretten tilsidesættes, og krisepolitikken svækker fagbevægelsen.*

Asbjørn Wahl har ikke egne bud på, hvordan situationen tackles, men efterlyser en diskussion om, hvordan fagbevægelsen genvinder faglig og politisk magt.

I denne opbrudssituation kunne det være endnu mere på sin plads at diskutere hvilken fagbevægelse de revolutionære vil udvikle, og hvordan vi når dertil!

Hvem beskytter børnene i Libyen?

Regeringen og oppositionen kan nu se konsekvenserne af Nato-krigen mod Libyen. Det officielle humanitære mål er at beskytte civilbefolkningen og gennemtvinge en våbenhvile. Det egentlige mål er imidlertid at få fjernet Gaddafistyret og få indsat et marionetstyre, der kan kontrollere "det arabiske forår" og sikre Vesten retten til de enorme ressourcer af olie, gas og vand i Libyen.

Derfor afvises alle mæglingsinitiativer fra bl.a. Den Afrikanske Union, mens Nato fortsætter bombardementerne, nu med næsten 10.000 bombetogter. Det er ikke kun militære mål, der rammes, men også hospitaler, skoler og boliger med adskillige tusinde dræbte og sårede til følge, specielt i millionbyen Tripoli.

Den massive bombeterror i strid med FN's børnekonvention medfører livsvarige krigstraumer hos børnene, og deres

magtesløse forældre kan ikke beskytte dem.

Krigspartierne i regering og opposition må omgående stoppe de danske F-16-flys deltagelse og tage initiativer til at få stoppet dette krigsvanvid.

Frank Johannesen
Valby

Revolutionært Sommertræf 2011

29. juli-3. august

Sæt et stort, rødt X i kalenderen fra fredag den 29. juli til onsdag den 3. august. De dage er der nemlig Revolutionært Sommertræf 2011 – i år på Midtsjælland.

der være kombination af teori og praksis, debatter og workshops, oplæg og oplæring, og et fokus på at forberede deltagerne på det kommende års politiske kampe.

Tilmeld dig nu!

Revolutionært Sommertræf finder sted fra d. 29 juli til d. 3 august og arrangeres i et samarbejde mellem

**Danmarks Kommunistiske
Ungdomsforbund
Foreningen Oktober
og
Arbejderpartiet Kommunisterne**

Flere oplysninger ved tilmelding

Priser for deltagelse på Revolutionært Sommertræf

Hele træffet:

Under 25 år, på overførselsindkomst: 700 kr.

Over 25 år: 900 kr.

For tilmelding eller yderligere info – kontakt via: apk@apk2000.dk eller dku@dku99.dk

Revolutionært Sommertræf 2011 rejser overordnede spørgsmål som:

Hvilke erfaringer er vi blevet rigere det seneste år? Hvilken taktisk analyse skal ligge til grund for det kommende års arbejde?

Hvordan kan den revolutionære bevægelse understøtte ungdommens og arbejdernes spontane og sporadiske protester, og hvordan kan den revolutionære bevægelse tage initiativer, der sætter systemet under pres?

Hvordan forestiller vi os socialismen, og hvordan får vi socialismen på den danske klassekamps dagsorden?

På Revolutionært Sommertræf vil

Økonomisk indsamling 2011

Støt KPnetTV

De (ægte) røde lejesvende på KPnetTV er blevet en fast del af Kommunistisk Politik og kpnet.dk's nyhedsdækning. Under sloganet 'Videoreportager fra gaden' har KPnetTV lavet langt over 100 videoer, demonstrationsreportager, dokumentation, taler, interviews på 3 forskellige sprog, stemningsreportager fra 1.maj og meget meget mere.

Vi har også lavet kanalen KPnetTV2 der under sloganet 'Historien om balladen' bringer indslag fra klassekampens audio-visuelle gemmer.

Nu vil vi lave endnu mere, men vi har brug for jeres hjælp!

Vi laver nu en økonomisk kampagne fra 1.maj og frem til midt-juni, hvor forhåbningen er at vi kan samle nok penge ind til:

- At opbygge et TV-studie.
- At investere i nyt og bedre lydudstyr, bl.a. mikrofoner til interviews i vores nye studie.
- At sikre godt klasse-TV fra flere dele af landet.
- At fortsætte vores arbejde som i løbet af kampagnens løbetid vil være set af langt over 50.000!

Den økonomiske indsamling i 2010 bidrog til indkøbet af en ny trykpresse, der har resulteret i stærk forbedring af tryk kvaliteten af Kommunistisk Politik – og farvebilleder.

Vi håber at I vil spytte lidt i kassen; det er tiltrængt, ligesom KPnetTV er det!

I kan indbetale på:

Reg.nr. 1551 Kontonr. 166 34 271
(Mærk betalingen KPnetTV)

Styrk den røde kanal!

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | [youtube.com/user/KPnetTV](https://www.youtube.com/user/KPnetTV)

Klassekamp til stregen

I 4½ måned har over 100 medarbejdere på CSC stået udenfor porten og oplevet at firmaet er flintrende ligeglad med dem. Et firma som mange har arbejdet i 25 ja helt op til 40 år. Et sted hvor der er fundet venner og kærester, et sted hvor der samvittighedsfuldt er løst vigtige samfundsopgaver for driften af told & skat, CPR, domstole, politi og forsvar. Nå, sådan er det ikke mere.

Koncernen CSC har valgt at køre linien ud, de har alligevel ikke brug for så mange medarbejdere i den kommende nye forretningsstrategi og de har vist forventet at det var den billigste måde at fyre folk på, med i købet kunne så fagforeningen Prosa knækkes og overenskomsterne skrottes som et andet dødsbo.

Det har bare vist sig, at rigtig mange fyrede, strejkende og lockoutede medarbejdere og en stor del af dem i arbejde har valgt at kæmpe for en overenskomst med strejkeret, ret til kollektive lønforhandlinger, ret til uddannelse, seniorordninger, overarbejdsbetaling og ikke mindst tryktaftale imod massefyringer. Alt sammen og mere til, noget der ikke er med i de forslag, der er fremlagt for medlemmerne. Mange har valgt den vej til trods for at de ikke har råd til at miste deres arbejde, det var bare nødvendigt for at kunne se sig selv i spejlet om morgenen.

Arbejdsretten

Når dette læses er der formentlig faldet en dom i arbejdsretten, der afgør hvorvidt CSC kan betragte sig som frigjort for overenskomsterne. Den kan få 3 udfald:

CSC bliver helt frigjort for de to overenskomster – medarbejderne kan vælge at fortsætte på en elendig kontrakt, men Prosa kan stadig i kraft af antallet af medlemmer forlange at der bliver tegnet overenskomst. Den samlede fagbevægelse må reagere, hvis ikke den er sandet helt til i fagpamperi.

CSC bliver kun frigjort fra den ene – der vil blive en voldsom uro og yderligere utryghed på arbejdspladsen og rigtig mange uafklarede spørgsmål, der til stadighed skal forhandles om.

CSC bliver ikke frigjort – konflikten går ind i en ny fase, hvor der vil blive lagt yderligere pres på CSC fra mange sider for forhandling og et regerings-

indgreb kan komme på tale.

Under alle omstændigheder er arbejdsrettens funktion som arbejdsgiverret blevet grundigt afsløret for de medarbejdere, der er direkte berørt af konflikten. Der er endog ingen af de afgørelser, der er blevet afsagt, som CSC har rettet sig efter.

Den danske model

Den danske model er uanset udfaldet blevet godt og grundigt derangeret. Det er slået fast, at det er nødvendigt at kæmpe for bare at bevare de goder, der er tilkæmpet gennem opgangstider i branchen.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag til torsdag 16-18

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Italienerne siger 3 X Nej

Det italienske folk har sagt nej til atomkraftværker, vandprivatisering og de borgerlige politikeres straffrihed

Med folkeafstemningen den 12. og 13. juni har det italienske folk definitivt bremset planerne om at bygge atomkraftværker, som Berlusconi-regeringen har ønsket, har forhindret privatiseringen af vandforsyning og annulleret loven, der giver premierministeren og andre ministre immunitet mod retsforfølgelse i kriminalsager.

På trods af regeringens boykot af folkeafstemningen – Berlusconi opfordrede til at undlade at stemme – og mangelen på dækning i massemedierne står et beslutningsdygtigt flertal bag resultatet: Mere end 57 % stemte.

Der var en høj valgdeltagelse i industribyerne i Nord- og Midtitalien, hvilket understreger arbejderklassens rolle i resultatet.

Resultatet af afstemningerne er ekstraordinært: Alle afstemninger blev vundet med en procentandel på 94-95 pct.

Det er en klar sejr med politisk betydning: en massiv forkastelse af de kapitalistiske monopoler og deres politiske repræsentanters diktater, en forkastelse af nyliberalismen, der har hersket i årtier, og af en bande kriminelles privilegier og straffrihed.

Folkeafstemningen viser, at arbejderbevægelsen og den folkelige bevægelse er ved at vågne op, at man ikke ønsker at lægge vores fremtid og vores sundhed i et fåmandsvældes hænder.

Demonstration den 26. marts op til folkeafstemningerne i Italien

Foto: Hidden Side/Flickr.com

Resultatet vender en tendens, som har varet i årtier, og baner vej for andre vigtige kampe.

Det er det tredje slag mod hr. Berlusconi på en måned efter valg til administrationen. Vinden blæser nu i en anden retning, men regeringen overlever takket være tyve korrupte deputerede.

Revnerne i parlamentsflertallet vil sandsynligvis blive udvidet også i de partier, som udgør det. Samtidig tilbyder resultatet mere gunstige betingelser for at udvikle arbejdernes modstand, for at tildele den reaktionære regering et afgørende slag på gaderne og i fabrikkerne, i kraft af massemobilisering og massekamp.

*Af
Kommunistisk
Platform, Italien*

Verden ifølge Latuff

Papandreu skyldes ud i EuroZonen